Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2.50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος — *Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουλίου 1915* — *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 32*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

—Ἄ, ἔτσι εἶνε ; Δὲν παίρνουν τὰ πορτραῖτα μου ; Πολὺ καλά ! Ἐγὼ ξέρω τί θὰ κάμω !

—Τί ; ἠρώτησεν ὁ ἰησουΐτης ἀνήσυχος πρὸ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ μικροῦ.

—Θὰ τὰ κάμω νὰ τοὺς μοιάζουν ! ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ. Κυττάξτ' ἐδῶ !

Καὶ ἄρπαξεν ἕνα μολύβι, ἐπῆγεν ἴσια εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐστάθη πρὸ τῆς εἰκόνος τοῦ κ. Πρυτάνεως. Ἔπειτα, ἀφοῦ τὸν ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν ὡς νὰ τὸν ἐπροκάλει, ἐσήκωσε τὸ μολύβι του καὶ ἤρχισε νὰ τὸν στολίζῃ μ' ἕνα ζευγάρι αὐτιὰ γαϊδουρινά, τὰ ὁποῖα, ἐντὸς ὀλίγου, ἠλλοίωσαν τὸ πρόσωπόν του κωμικώτατα.

Βλέπων αὐτὴν τὴν ἱεροσυλίαν, αὐτὸ τὸ ἔγκλημα καθοσιώσεως, ὁ Ἰησουΐτης ὕψωσε τὰς χεῖρας φωνάζων :

—Τρελλάθηκες ;.. Μὴ !.. (*) Μὰ μὴ καταστρέψῃς ἔτσι τὴς εἰκόνες του !.. Σὲ παρακαλῶ !..

Ἀλλ' εἰς μάτην ἐδοκίμασε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ὁ Ραούλ μανιώδης, ἀκράτητος, ἔτρεχεν ἀπὸ εἰκόνος εἰς εἰκόνα, καὶ μὲ ἀσφαλὲς, ἐκδικητικὸν χέρι, ἐπηύξανε κάθε πρόσωπον μὲ τὸ ζεῦγος τῶν ὑβριστικῶν αὐτιῶν.

Τὰ ἐποίκιλλε μάλιστα, ἀναλόγως τῆς φυσιογνωμίας ἑκάστου. Ἐδῶ ἔβαζεν αὐτιὰ ὄρθια, ἐκεῖ αὐτιὰ κατεβασμένα, εἰς αὐτὸν μεγάλα, εἰς ἐκεῖνον μικρότερα ἢ ἄνισα. Καὶ ὅλα ἐταίριαζαν θαυμάσια μὲ τὴν ἔκφρασιν ἑκάστης φυσιογνωμίας.

Εἰς διάστημα μισῆς ὥρας, εἶχε τελειώσῃ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἐνῷ ὁ δυστυχὴς ἀββᾶς, πεσμένος εἰς μίαν πολυθρόναν, ἐκύτταζεν ἐνεὸς τὰς σεβασμίας ἐκείνας μορφὰς, γελοιοποιημένας οὕτω καὶ βεβηλωμένας.

—Καὶ τί θὰ τὰ κάμῃς τώρ' αὐτά ; ἠρώτησε τὸν Ραούλ.

—Ὅ,τι θέλω ! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς ζωγράφος ὡς νὰ εἶχε τὸν σκοπόν του. Ἀφοῦ δὲν τὰ θέλουν, εἶνε δικά μου καὶ θὰ τὰ χρησιμοποιήσω.

—Πῶς ;

—Ἐλᾶτε τὸ βράδυ, στὰς ἐννιά, στὸ ξενοδοχεῖο, καὶ θὰ ἰδῆτε. Μὴ λείψετε ! Θὰ γελάσωμε πολύ.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 246.

«Ὁρίστε ! εἶπεν ἁπλῶς εἰς τὸν Ραούλ...» (Σελ. 255, στ. α'.)

«Σὲ βάντε πὲρ τσίνκο πέζος!..» (Σελ. 254, στ. γ'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΟΥ ΧΑΛΑ ΚΟΣΜΟΝ

Σκάνδαλον εἰς τὴν Κορδόβαν

Τὸ ξενοδοχεῖον Σὰν-Μαρτὲν, εἰς τὴν Κορδόβαν, εἶνε εἶδος λέσχης, ἐντευκτηρίου, ὅπου παρελαύνουν τὸ βράδυ αἱ καλλίτεραι οἰκογένειαι τῆς πόλεως.

Κ' αἱ κυρίαι ἀκόμη, ποῦ σπανίως ἐμφανίζονται εἰς δημόσια μέρη, πηγαίνουν ἐκεῖ ἀφόβως, τὸ καλοκαῖρι, νὰ πάρουν τὸ παγωτόν των εἰς τὸ πάτιο τοῦ ξενοδοχείου ἐνῷ οἱ ἄνδρες των παίζουν μπιλλιάρδο ἢ χαρτιὰ εἰς τὰς παραπλεύρους αἰθούσας.

Χάρις εἰς τὴν συνήθειαν αὐτὴν, τὸ Σὰν-Μαρτὲν συχνάζεται μέχρι τῆς ἑνδεκάτης ἀπὸ ὅλην τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ τόπου καὶ ἀπὸ τοὺς φοιτητάς.

Καὶ ὁ Ραούλ, ποῦ τὸ ἤξευρεν αὐτὸ, ἐσοφίσθη, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν πρύτανιν καὶ τοὺς καθηγητὰς, ἕνα μέσον ἀληθινὰ εὐφυές.

Εἰς τὰς ἐννέα, τὴν ὥραν ποῦ ἔφθασαν οἱ πρῶτοι ἐπισκέπται, εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ πάτιο, κρατῶν τὸ χαρτοφυλάκιόν του γεμᾶτο σχέδια καὶ ἕνα κουτάκι μὲ πυναίζες.

Εἰς ὀλίγα λεπτὰ, ἐκάρφωσε καὶ τὰ δώδεκα πορτραῖτα εἰς τὸν τοῖχον (*) καὶ καθήσας ἀπέναντι, εἰς μίαν πολυθρόναν, ἐπερίμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τολμηρᾶς αὐτῆς πράξεως.

Δὲν ἐπερίμενε καὶ πολύ. Οἱ πρῶτοι

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελίς 246.

παῦ εἰσῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐστα-μάτησαν φυσικὰ πρὸ τῶν εἰκόνων καὶ ἀ-νεγνώρισαν ἀμέσως τοὺς εἰκονιζομένους. Βλέποντες δὲ τὰ γαϊδουρινὰ αὐτιὰ ποῦ τοὺς ἐστόλιζαν, ἄλλοι ἤρχισαν νὰ γε-λοῦν καὶ ἄλλοι νὰ θυμώνουν...

Εἰς ὀλίγα λεπτὰ ἐσχηματίσθη ἐκεῖ ἕνας μεγάλος ὅμιλος θεατῶν. Συνεζή-τουν, ἐγελοῦσαν, ἐφώναζαν τὰ ὀνόματα τῶν καθηγητῶν, ἐνῷ ὁ Ραοὺλ παρακο-λουθῶν αὐτὴν τὴν σκηνὴν ἀπὸ τὴν πο-λυθρόναν του, διεσκέδαζεν ὑπερβολικά.

Δύο τρεῖς Κορδοβαῖοι, τῶν ὁποίων ἐ-πληγωθὴ ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία, ἐπεχείρη-σαν τότε νὰ ἀποσπάσουν τὰς σκανδαλώδεις εἰκόνας· ἄλλοι ὅμως, μ' εὐρυτέρας ἰδέας, ἀντεστάθησαν. Ἐπηκολούθησε φιλονει-κία, ἀπειλοῦσα νὰ μεταβληθῇ εἰς συμ-πλοκήν, ὅταν ἔξαφνα ἔγεινε σιγὴ με-γάλη.

Ἕνας ἄνθρωπος εἰσῆλθε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐστράφησαν ἀμέσως ὅλα τὰ βλέμ-ματα. Ὁ Ραοὺλ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν Ἀργεντινὸν μὲ τὸ κοπτερὸν πρόσωπον, τὸν ταμίαν τοῦ Πανεπιστημίου. Καὶ ἐν-θυμηθεὶς τὴν μυστικὴν συνομιλίαν ποῦ ἔκαμε τὸ ἀπόγευμα μὲ τὸν πρύτανιν, συ-νεπείᾳ τῆς ὁποίας μετεβλήθη ἀμέσως ἡ γνώμη καὶ ἡ στάσις τῶν κριτῶν, ἐχάρη ὑπερβολικὰ ποῦ θὰ ἔβλεπε καὶ αὐτὸς τὰ γελοιοποιημένα πορτραῖτα.

Πραγματικῶς, μὲ ὅλην τὴν προσπά-θειαν ποῦ κατέβαλλεν ὁ κ. ταμίας διὰ νὰ φανῇ ψυχρὸς καὶ ἀπαθὴς πρὸ τῆς ἐκθέ-σεως ἐκείνης, τὸ πλῆθος ἀντελαμβάνετο τὴν ἐργήν του, τὴν λύσσαν του, κ' ἐγέ-λοῦσε περισσότερον.

Τέλος ὁ κ. ταμίας τοῦ Πανεπιστημί-ου διέκρινεν ἐκεῖ-κάπου τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου καὶ πλησιάσας, τῷ εἶπε σιγὰ καὶ ξηρά :

—Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ σηκώσετε ἀπ' ἐδῶ ἀμέσως αὐτὲς τὴς μουντζοῦρες ;

Ὁ διευθυντὴς ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγήν. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἤρχισε νὰ βγάζῃ μόνος του τὴς πυ-ναίζες, δύο μεγαλέμποροι τῆς Κορδόβας, ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους του πελάτας, ἐπε-νέβησαν.

—Διατί, κύριε διευθυντά, τὸν ἠρώτη-σαν, θὰ μᾶς στερήσετε τῆς διασκεδάσε-ως νὰ βλέπωμε αὐτὰς τὰς γελοιογραφίας, ποῦ εἶνε πραγματικῶς ἀστειότατα; Καλέ, ἀφῆστε τες ἐκεῖ ποῦ εἶνε !

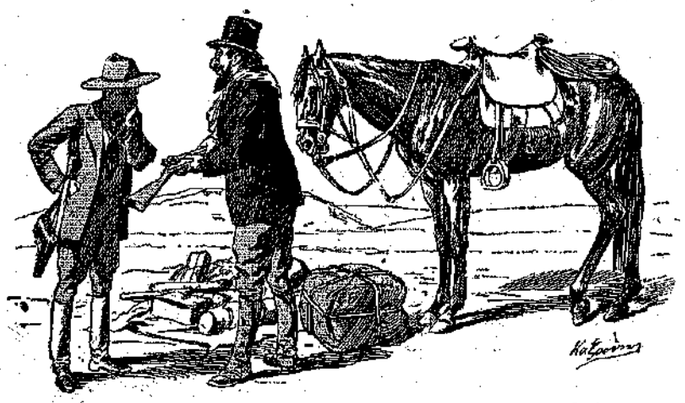

«Δὲν ἠμπόρεσε νὰντισταθῇ εἰς τὸν ἔμπορον...» (Σελ. 255, στ. β'.)

Ὁ διευθυντὴς ἔμεινε ἀναποφάσιστος, μὴ γνωρίζων πλέον ποῖον νὰ κούσῃ. Ἀφ' ἑνὸς ἐφοβεῖτο τὴν μεγάλην ἐπιρροὴν τοῦ κ. Ταμίου, ἀφ' ἑτέρου δὲν ἤθελε νὰ δυ-σαρεστήσῃ πλουσίους πελάτας του.

Τότε ὁ Ταμίας εἶδε τὸν Ραοὺλ καθή-μενον ἡσύχως εἰς τὴν πολυθρόναν του καὶ πλησιάσας, τῷ εἶπε γαλλιστὶ καὶ χαμηλοφώνως :

—Σᾶς διατάσσω νὰ σηκώσετε ἀμέσως αὐτὰ τὰ πορτραῖτα.

—Γιατί ; ἀπεκρίθη ὁ μικρός. Δικά μου εἶνε, τὰ κάμνω ὅ,τι θέλω.

—Ὄχι, ὑπέλαβεν ὁ Ταμίας. Ἀνήκουν 'ς ἐμᾶς ποῦ τὰ παραγ-γείλαμε.

—Ναί, ἀλλὰ δὲν τὰ θέλετε.

—Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε ;

—Ὁ πάτερ-Ἰωσήφ.

—Σᾶς γέλασε ! Τὰ κρατοῦμε καὶ σᾶς τὰ πληρώνουμε !

Δημοπρασία

Διαρκούσης αὐτῆς τῆς συνομι-λίας, μερικοὶ περίεργοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ δύο μεγαλέμ-ποροι, εἶχον πλησιάσῃ καὶ τὴν ἤκουαν. Τότε ὁ ἕνας, διὰ νὰ-στειευθῇ, ἐπενέβη λέγων :

—Ἄ, μάλιστα, ἂν ἀγοράζετε αὐτὲς τὴς εἰκόνες, μπορεῖτε νὰ τὴς ση-κώσετε. Ἂν δὲν τὴς ἀγοράζετε ὅμως, ἐννοοῦμεν νὰ μεῖνουν ἐδῶ.

—Μὰ ἀφοῦ εἶπα στὸ παιδὶ ποῦ τὴς ἐζωγράφισε, ὅτι τὴς πληρώνουμε ; ἀ-πεκρίθη ὁ Ταμίας.

—Ἀλήθεια ; ἠρώτησε τότε τὸν Ρα-οὺλ ὁ μεγαλέμπορος· θέλεις νὰ πωλήσῃς αὐτὲς τὴς εἰκόνες ποῦ κάρφωσες ἐκεῖ ;

—Ἂν εὕρω καλὴ τιμή, ἀπεκρίθη ὁ μικρός.

—Πολὺ καλὰ λοιπόν, θὰ τὴς βγάλω-με στὸ ρεμάτε.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἤξευρεν αὐτὴν τὴν λέ-ξιν. Τὴν ἐννόησεν ὅμως, ὅταν εἶδε τὸν Κορδοβαῖον νἀναβαίνῃ εἰς μίαν καρέκλαν καὶ νὰ φωνάζῃ, δείχνων τὴν πρώτην εἰκόνα μὲ τὸ μπαστοῦνί του :

—Σὲ βάντε πὰρ τσίνκο πέζος ! ντί-ἐζ πέζος !.. βέντε !.. βέντε .. βέν-τε ! (Δηλαδή : Αὐτὸ πωλῆται γιὰ πέντε πέζος !.. δέκα πέζος ! εἴκοσι !.. εἴκο-σι ! εἴκοσι !)

—Τριάντα ! ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος μεγα-λέμπορος.

—Σαράντα ! ἐφώναξε μία κυρία.

Καὶ οἱ ἀριθμοὶ ἔπιπτον βροχηδόν.

Ὁ Ταμίας τοῦ Πανεπιστημίου, ἐπι-θυμῶν νὰ μὴ διασπαροῦν εἰς τὴν πόλιν τὰ πορτραῖτα ποῦ ἐσατύριζαν τοὺς κ. κ. καθηγητάς, προσέφερε πάντοτε τὰ περ-ισσότερα. Καὶ τὰ τέσσερα πρῶτα κατε-κυρώθησαν εἰς αὐτόν. Τὰ ἑξεκάρφωσαν ἀμέσως καὶ τὰ παρέδωσαν εἰς τὸν κ. Ταμίαν, ὁ ὁποῖος τὰ ἔστειλεν εἰς τὸ σπί-τι του μ' ἕνα ὑπηρέτην.

Ἐπὶ μίαν ὥραν ἐξηκολούθησεν ἡ πα-ράδοξος αὐτὴ δημοπρασία. Τὸ πλῆθος τῶν περιέργων εἶχεν αὐξήσῃ κ' αἱ εἰκό-νες ἐπωλοῦντο εἰς μεγάλας τιμάς. Ἐνῷ δὲ ὁ Ραοὺλ παρηκολούθει εὐχαριστημέ-νος τὴν δημοπρασίαν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, διότι δὲν ἐννοοῦσε καλὰ τὴν γλῶσσαν, ἀπεσπάσθη ἔξαφνα ἀπὸ τὸ πλῆθος ὁ πανταχοῦ παρὼν προ-στάτης του, τὸν ἐπλησίασε χαρούμενος καὶ τῷ εἶπε :

«Ὁ δὸν Κάρλος τὸν διέκοψε...»

—Πονηρὸς ποῦ εἶσαι ! κατέργαρος !..

—Γιατί ; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ.

—Γιατί μ' ἕνα σμπάρο σκοτώνεις δύο τρυγόνια ! τῷ ἐξήγησεν ὁ ἀγαθὸς ἄν-δας. Ὄχι μόνον ἐκδικεῖσαι τὸ Πανεπι-στήμιον, ἀλλὰ καὶ πωλεῖς τὰς εἰκόνας σου εἰς μεγαλητέραν τιμὴν ἀπὸ ἐκείνην ποῦ θὰ σοῦ ἐπλήρωνεν αὐτό.

—Καὶ ποιὸς πταίει ; ἔκαμεν ὁ Ρα-οὺλ.

—Πταίει ὁ Ταμίας, ὁ σενιὸρ Μενδὲς, ἐξηκολούθησεν ὁ πάτερ Ἰωσήφ. Αὐτὸ, ἀπὸ φόβο μὴ ζητήσῃς πολλὰ, συνεβού-λευσε τὸν κ. Πρύτανι νὰ μὴν ἐπαινῇ τὸ σπὸν τὰς εἰκόνας σου, ἀλλὰ νὰ προσποι-ῆται: ἀπεναντίας ὅτι δὲν τοῦ ἀρέσουν καὶ ὅτι δὲν τὰς θέλει. Ἔτσι ἤλπιζαν ὅτι θὰ τοὺς τὴς ἔδινες χάρισμα, γιὰ ἕνα κομμά-τι ψωμί. Ἀλλὰ εἶσαι πονηρὸς ἐσύ, μικρὲ Γάλλε !

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ δημοπρασία ἐξηκο-λούθει. Ὁ μεγαλέμπορος, ἀπὸ τὴς φω-νὲς, εἶχε βραχνιάσῃ. Ἀλλ' ἔμενεν ἀκό-μη καὶ ἡ τελευταία εἰκών, τὸ πορτραῖτο τοῦ κ. Πρυτάνεως. Αὐτὸ ἔφθασε νὰ πω-ληθῇ διακόσια ὀγδόντα πιάστρα καὶ κα-τεκυρώθη, ὅπως καὶ τἄλλα, εἰς τὸν κ. Ταμίαν τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐτελείωσεν ! Ὁ μεγαλέμπορος, ὁ ὁ-ποῖος ἐννοοῦσε νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλα τὰ καθήκοντα τοῦ κήρυκος, ἐπλησίασε μετ' ὀλίγον τὸν Ραοὺλ, κρατῶν ἕνα δίσκον γεμᾶτον νομίσματα καὶ χαρτονομίσματα.

—Ὁρίστε ! εἶπεν ἁπλῶς εἰς τὸν μι-κρόν. Εἶνε παραπάνω ἀπὸ χίλια πεντα-κόσια πιάστρα !

Καὶ σκουπίζων τὸν ἱδρῶτα τοῦ μετώ-που του, προσέθεσε :

—Ἔσκασα ! χαίρω ὅμως, γιατὶ ἔκαμα τὸν σενιὸρ Μενδὲς νὰ λυσσάζῃ.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐγγίσῃ ἐκεῖνα τὰ χρήματα. Ἀλλ' ἐπενέβη ὁ πάτερ-Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος τὰ ἐπῆρε, τὰ ἐμέτρησε, τὰ ἐτύλιξε καὶ, παραδίδων αὐτὰ εἰς τὸν προστατευόμενόν του, τῷ εἶπε :

—Εἶνε τρεῖς χιλιάδες φράγκα, παιδί μου ! Μπορεῖς νὰ καυχᾶσαι, ὅτι ξέρεις νὰ κάνῃς τὴς δουλειές σου καλά.

«Τρεῖς χιλιάδες φράγκα ; ἐσυλλογίσθη ὁ Ραοὺλ. Ἐκέρδισα τρεῖς χιλιάδες ;... Μὰ τότε εἶμαι πλούσιος ! πλούσιος !..»

Ἐκάθησαν καὶ οἱ τρεῖς, νὰ πιοῦν μίαν μποτίλλιαν σαμπάνια, τὴν ὁποίαν, κατὰ σύστασιν τοῦ ἀδδᾶ, προσέφερεν ὁ Ραοὺλ ὁπὸ τὰ κέρδη εἰς τὸν εὐεργέτην του μεγαλέμπορον. Καὶ τὴν ὥραν ποῦ ἐχωρίζοντο, ὡς νὰ τοῦ ἦλθε μία ὄψιμος τύψις, ὁ μικρὸς ζωγράφος εἶπεν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ πάτερ Ἰωσήφ :

—Αἰδεσιμώτατε, ἂν ἰδῆτε τὸν κ. Ταμίαν, πῆτέ του ὅτι, ἂν θέλῃ, μπορῶ νὰ σβύσω τὰ γαϊδουρινὰ αὐτιά.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ο ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ ΓΚΩΣΟΣ

Νέαι γνωριμίαι

Ἀπὸ τὴν ἑσπέραν τῆς περιφήμου δη-μοπρασίας, ὁ Ραοὺλ ἔγεινεν εἰς τὸ ξενο-δοχεῖον Σαὶν-Μαρτὲν πελάτης σπουδαῖος.

Εἶχε δύο πράγματα, ποῦ ἄλλοι ἄνθρω-ποι ἀγωνίζονται ματαίως νὰποκτήσουν εἰς ὅλην των τὴν ζωήν : Πλοῦτον καὶ δόξαν.

Εἴδαμε πῶς ἐκέρδισε διὰ μιᾶς τρεῖς χιλιάδες φράγκα, ποσὸν τὸ ὁποῖον οὐ-δέποτε ἐτόλμησε νὰ ὀνειρευθῇ. Ἐκτὸς τούτου, ἡ εἴδησις τῆς ἐκθέσεως καὶ τῆς δημοπρασίας εἶχε διαδοθῇ εἰς ὅλην τὴν πόλιν καὶ πολλαὶ πλούσιαι οἰκογένειαι, ἐπιθυμοῦσαι νὰ γνωρίσουν τὸν μικρὸν Γάλλον, τῷ ἔγραψαν παραγγέλλουσαι διαφόρους εἰκόνας.

Ἀλλ' ὁ Ραοὺλ δὲν εἶχεν ἀκόμη ὄρεξιν νὰ ἐργασθῇ συστηματικῶς ὡς ζωγράφος. Πρὸς τὸ παρὸν, κατεγίνετο νὰ ἐξοδεύῃ τὰ χρήματα ποῦ ἐκέρδισεν, ἱκανοποιῶν κάθε του ἐπιθυμίαν. Ἄλλως τε δὲν τῷ ἔλειπαν αἱ εὐκαιρίαι. Καθημερινῶς ἤρ-χοντο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἄνθρωποι, προ-τείνοντες εἰς τὸν μικρὸν Γάλλον νἀγοράσῃ φορέματα, κοσμήματα, φωνογράφους, ἀκόμη καὶ οἰκόπεδα, ἀκόμη καὶ κτήματα μικρᾶς ἀξίας σήμερον, τὰ ὁποῖα μετὰ δι-ετῆ καλλιέργειαν θὰ τὸν ἐπλούτιζαν.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἔμενεν ἀσυγκίνητος ἐ-νώπιον τοιούτων προσφορῶν. Καὶ ἂν ἀ-πεποιήθη τὰ κτήματα καὶ τοὺς φωνο-γράφους, δὲν ἠμπόρεσεν ὅμως νἀντιστα-θῇ εἰς τὸν ἔμπορον, ὁ ὁποῖος τῷ ἐπρότει-νεν ἐν ὡραῖον ἄλογον, σελλωμένον πολυ-τελῶς,καὶ κάτι θαυμάσια ὅπλα : ἕνα κυ-νηγετικὸν τυφέκι, ἕνα ρεβόλβερ καὶ ἕνα μαχαῖρι μὲ ἀσημένιαν λαβήν.

Μὲ τὰ ἀπαραίτητα αὐτὰ ἐφόδια, ὁ Ρα-οὺλ ἐπερίμενε τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ κάμῃ μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὰ περίχωρα. Ἀλλὰ μόνος του δὲν ἐτολμοῦσεν, οὔτε ὁ φίλος του ἀδδᾶς ἦτο κατάλληλος διὰ νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

—Καλλίτερα θὰ ἔκαμνες, τὸν ἐσυμ-βούλευσεν ὁ προστάτης του, ἂν ἀγόραζες μιὰ καλὴ φορεσιὰ καὶ ἂν ἐπήγαινες νὰ ἐπισκεφθῇς τὰς καλὰς οἰκογενείας ποῦ σοῦ ἔγραψαν διὰ νὰ σοῦ προσφέρουν ἐρ-γασίαν. Τί τὰ θέλεις τὰ πολεμεφόδια ἐν καιρῷ εἰρήνης ; Γκῶσος θὰ γίνῃς ἢ καλλιτέχνης ;

Ἀλλ' ὁ Ραοὺλ δὲν ἤκουε τὰς φρονίμους συμβουλάς. Αὐτὸς ὠνειρεύετο τώρα κ ά-μπο, ἐκδρομὰς, περιοδείας, κ' ἐζητοῦσε νὰ γνωρίσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς λεγομένους κ α π ο τ ά, ἐπιστάτας εἰς τὰς ἐ σ τ ά ν-τ ε ι α ς τῶν περιχώρων, οἱ ὁποῖοι ἤρ-χοντο εἰς τὴν Κορδόβαν τὰς Κυριακὰς καὶ ἔπιναν εἰς τὸ μπὰρ τοῦ ξενοδοχείου Μίαν ἡμέραν, ἡ τύχη εὐνόησε τὰ σχέ-διά του. Ἐπιστρέφων ἀπὸ περίπατον ἀνὰ τὴν πόλιν, εἰσῆλθε νὰ πιῇ ἕνα ποτῆρι εἰς ἕνα ζυθοπωλεῖον τοῦ πάρκου Κρυ-ζόλ.

Πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ τοῦ καταστήμα-τος, εἶχεν ἰδῇ δύο ἄλογα μὲ σέλλας ἀπὸ προβιὰν καὶ μὲ λ ά ζ ζ ο ς εἰς τὰ κα-πούλια, τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρει, ὅτι ἀνῆκεν εἰς γ κ ώ σ ο υ ς.

Εἰς τὴν αὐθουσαν, τρεῖς ἡλιοκαεῖς ἄν-θρωποι, Ἰνδοὶ μιγάδες, ἔπαιζαν χαρτιὰ μ' ἕνα ξανθὸν νέον, ὁ ὁποῖος ἐκίνησεν ἀ-μέσως τὴν προσοχὴν τοῦ Ραοὺλ.

Ἐφαίνετο χωρικὸς, ἀλλὰ εἶχε καὶ τρό-πους ἀνθρώπου τῆς πόλεως. Εἶχε συμ-παθῆ, ἀνοικτὴν φυσιογνωμίαν, μὲ ξανθὰ μουστάκια ἀνυψωμένα ἀ λ ὰ μ ο υ σ κ ε-τ α ί ρ, κ' ἐφοροῦσεν ὑποκάμισον ἀπὸ λε-πτὴν μπατίστα, λευκὸν παντελόνι τῆς καβάλλας καὶ ὑποδήματα μὲ σχοινιά, ποῦ ἔφθαναν ὡς τὸ μέσον τῆς κνήμης.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΗΣ ΦΩΛΙΑΣ

Τὴν ἔρημη θὰ ψάλω
φωλιὰ ποῦ τὴν ἀφῆκαν
Καὶ φύγαν σ' ἄλλους τόπους,
μεγάλοι καὶ μικροί'
—Τὴν κατοικιὰ ποῦ ἡ Ἀγάπη
ἕνα καιρὸ εἶχε κτίσει
Καὶ τὴν ἀφίνει τώρα
ἔρμη καὶ θλιβερή.

Χαϊδευτικὰ τ' ἀγέρι
τὴν ἐδροσολογοῦσε
Καὶ τὰ φτερὰ τῆς αὔρας
τὴν ἄγγιζαν γλυκά,
Τὸ καλοκαῖρι ἡ μπόρα,
διαβαίνοντας σιμά της,
Τὴν ἔρριανε μὲ δάκρυα
παραπονετικά.

Τὰ κλώνια ποῦ τὴν σκέπαν
(κι' ὅμως τῶν φωληασμένων
γραφτὸ νὰ σταμκτήσουν
δὲν ἦταν τὴ φυγή)
Ἀπλῶσαν χάμου φύλλα
κιτρινομαραμένα'
—Ὁ πόνος κι' ὄχι οἱ πάγοι
τὰ σώριασαν στὴ γῆ.

Ὕστερα κ' ἡ ἀράχνη,
ἡ ξακουσμένη ὑφάντρα,
Μὲ νεραϊδοπλεγμένο
τὴν σκέπασε πανί,
Θέλοντας γιὰ νὰ διώξῃ
τὲς θλίψες καὶ τοὺς πόνους
Μακρυὰ ἀπὸ τὴ φωλίτσα
τὴν ἔρμη κι' ἀρφανή.

Κι' ἀφοῦ στὰ πρῶτα χρόνια
τοῦ τραγουδιοῦ ἦταν λίκνο
Κι' ἀφοῦ τραγούδια ἐσκόρπα
κάθε βραδὺ κι' αὐγή,
Ἕνα τραγοῦδι τώρα
κ' ἐγὼ θὰ τῆς χαρίσω
Ποῦ μέσα ἀπὸ μιὰν ἔρμη,
φτωχὴ καρδιὰ θὰ βγῇ.

Τὴν ἔρημη θὰ ψάλω
φωλιὰ ποῦ τὴν ἀφῆκαν
Καὶ φύγαν σ' ἄλλους τόπους,
μεγάλοι καὶ μικροί,
Ποῦ τὴν ἀφῆκε ἀκόμα
κι' ὁ κτίστης της, ἡ Ἀγάπη,
Καὶ πάει οὐρανοὺς ἄλλους
καὶ μακρυνοὺς νὰ βρῇ.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν τῆς Ἀμερικανίδος ποιητρίας Edith M. Thomas)

Νέα Ὑόρκη Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ὁ Βωτιὲ καὶ ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἐκράτουν μὲ κόπον τὰ δάκρυά των.

Συγρόνως ὁ μαρκήσιος ἐσηκώθη καὶ ἀπεσύρθη ἀποτόμως εἰς τὸν κατῶγά του.

—Ὁ δυστυχὴς! ἐψιθύρισεν ὁ Βωτιέ. Πόσο θὰ ὑποφέρῃ!..

—Τὸν λυποῦμαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά! ἀνέκραξεν ὁ Μωρὶς, κι' ἀμέσως θὰ προσπαθήσω, γιὰ τελευταία φορὰ, νὰ ναταμώσω τὸν «Ρ». Θὰ τοῦ μιλήσω καὶ ἴσως...

Ἀλλ' ὁ νέος δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Ἠκούσθη τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου καὶ τρέξας, ἤρπασε τὸν ἀποδέκτην.

—Αὐτὸς εἶνε, ἐψιθύρισε, εἶνε ὁ «Ρ» ... θέλει νὰ μιλήσῃ στὸν μαρκήσιο...

—Πές του ὅτι ὁ μαρκήσιος ἐξῆλθε καὶ ρώτησέ τον τί θέλει νὰ τοῦ τὸ ποῦ-

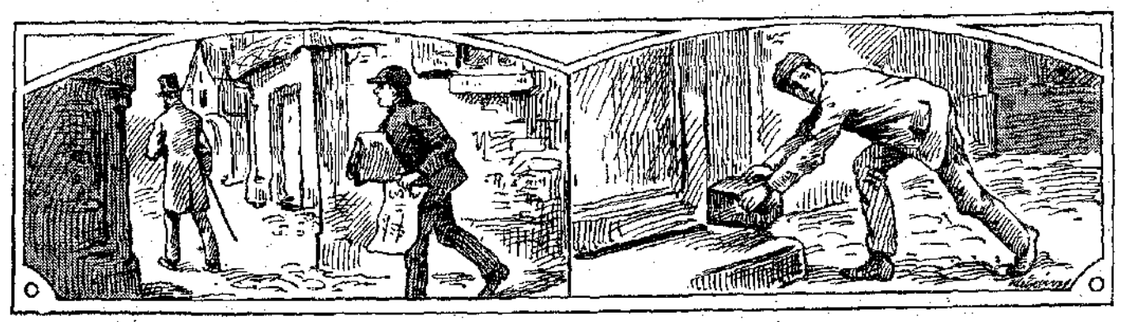

με μεῖς! τοῦ ἐσφύριξε σιγὰ ὁ Βωτιέ.

Ὁ Μωρὶς ὑπήκουσε καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ἀφίνων τὸ μηχάνημα, εἶπεν εἰς τὸν πρώην προϊστάμενόν του:

—Τοῦ ἔδωσε ἕνα ραντεβοῦ. Γνωρίζω τὸ μέρος καὶ θὰ πάω ἐγὼ, κύριε Βωτιέ. Θὰ πάω μόνος μου, ὁλομόναχος, γιατί αὐτὸ ποῦ θέλω, δὲν εἶνε νὰ πέσῃ ἡ «Ρ» στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας. Θὰ τὸν ἀκολουθήσω μόνον, γιὰ νὰ μάθω ποῦ ἔχει κρυμμένα ἐκεῖνα τὰ γράμματα. Ἔπειτα βλέπομεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ις'.

ΣΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΚΕΦΑΛΟΥ

Ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἔκαμεν ὅ,τι ὑπεσχέθη. Τὴν ἐπαύριον εὑρίσκετο εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως.

Ἔλαβε μόνον τὸ προφυλακτικὸν μέτρον νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ μερικὰς ἐφημερίδας, νὰ σηκώσῃ τὸν γιακᾶν τοῦ σακκακιοῦ του καὶ νὰ φορέσῃ, χωμένον ὡς τὰ μάτια, ἕνα κασκότον. Ἔτσι ὡμοίαζε μὲ τοὺς μυρίους ἐφημεριδοπώλας ποῦ γυρίζουν τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου καὶ ἠμποροῦσε νὰ παρακολουθῇ ἀπαρατήρητος τὸν ἐχθρόν.

Μὲ ὅλην τὴν πλαστὴν γενειάδα, ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν «Ρ», διότι αὐτὸς, ὁ Μωρὶς, τὸ ἤξευρεν ὅτι θὰ τὸν εὕρισκεν ἐκεῖ, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἦτο ἐντελῶς ἀγύποπτος.

Ὅταν εἶδεν, ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲν ἤρχετο, ἐσυλλογίσθη, ὅτι ὁ θυρωρὸς τοῦ Βασιλικοῦ Ξενοδοχείου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐφαντάζετο ὅτι εἶχε τηλεφωνήσῃ χθὲς, δὲν θὰ μετέδωσε διόλου τὸ τηλεφώνημα ἢ θὰ εἶπε ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, καὶ ἤταν μάσθη νὰ ἐπιστρέφῃ ἡσύχως.

Ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ τὸν εἶδε νὰ σταματᾷ μίαν στιγμὴν καὶ νὰ ἐρωτᾷ ἕνα πόλισμαν—τί θράσος!—ποῖον δρόμον ἔπρεπε νὰ πάρῃ.

Ὁ δρόμος ποῦ τῷ ἔδειξεν ὁ πόλισμαν δὲν θὰ ἐφάνη εἰς τὸν λωποδύτην μακρὸς, διότι δὲν ἐπῆρεν οὔτε ἀμάξι, οὔτε τραμ. Πεζὸς, διέσχισε τὸ Στρὰνδ ἀκολουθούμενος, ἐνωσεῖται, ὑπὸ τοῦ Μωρὶς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ φοβερὸν Οὐέστ, ὁπόθεν ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ δὲν ἐθράδυνε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ «Ρ» ἐπήγαινε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ Οὐέπιγκ.

—Αὐτὸς μᾶς ὑπόσχεται μερικὰς ἀκόμη περιπετείας, ἐσυλλογίσθη ὁ φίλος μας· ἀλλὰ δὲν πειράζει! τὰ καλὰ κόποις κτῶνται!..

Ἀλλ' ἡ δυσκολία τοῦ νὰ παρακολουθῇ ἀπαρατήρητος τὸν κλέπτην ηὔξανεν ἐδῶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, καὶ ὁ Μωρὶς, μὲ τὴν δέσμην τῶν ἐφημερίδων ὑπὸ μάλης, ἐφοβεῖτο ὅτι κάποτε θὰ ἐστρέφετο ὁ «Ρ» καὶ θὰ τὸν ἀναγνωρίζε.

Ἔξαφνα ἤρχισε νὰ βρέχῃ φαγδαίως. Ἡ βροχὴ αὐτὴ ἀπησχόλησε τὸν κλέπτην, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπρόσεχε πλέον παρὰ νὰ πηγαίνῃ τοῖχο-τοῖχο, ὥστε νὰ βρέχεται ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον.

Ὁ Μωρὶς ἐξεδίπλωσε μίαν ἐφημερίδα καὶ τὴν ἐκρατοῦσεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ὅπως εἶχεν ἰδῇ πολλάκις νὰ τὸ κάμνουν οἱ ἀληθινοὶ ἐφημεριδοπῶλαι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἐπροφυλάσσετο μόνον ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἀλλ' ἐσκέπαζε καὶ τὸ πρόσωπόν του.

Τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπήγαινεν ὁ κλέπτης, δὲν ἦτο παρὰ τὸ περίφημον σπίτι τοῦ Σίμωνος, τὸ ὑπόγειον τοῦ ὁποίου ἐθεωρεῖτο ἀπαραβίαστον, ὡς εἶχεν εἰπῇ εἰς τὸν «Ρ» ὁ φίλος του ὁ δικηγόρος.

Τὸ θησαυροφυλάκιον αὐτὸ ἦτο γνωστὸν μεταξὺ τῶν λωποδυτῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα «τὸ ὑπόγειον τοῦ Σκυλοκέφαλου», διότι Σκυλοκέφαλος ἦτο τὸ παρατσούκλι τοῦ Σίμωνος, τοῦ φοβεροῦ του ἰδιοκτήτου.

Οὐδέποτε ἠκούσθη νὰ ἐρριψοκινδυνεύσεν ἡ Ἀστυνομία εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα· διὰ τοῦτο τὸ ἄσυλον ἐθεωρεῖτο τόσον ἀσφαλὲς, ἀσφαλέστερον καὶ ἀπὸ τὰ θησαυροφυλάκια τῆς Ἀγγλικῆς Τραπέζης, ὅπως εἶχεν εἰπῇ ὁ δικηγόρος.

Σίμων ὁ Σκυλοκέφαλος ἦτο ὁ τρομερώτερος κακοῦργος τῆς συνοικίας. Ἡ διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου δὲν ἤγνοει ὅτι τὸ ὑπόγειόν του ὑπερησπίζετο ὡς ἀληθὲς φρούριον. Ἔλεγαν μάλιστα ὅτι εἶχε πολυπλόκους μηχανισμοὺς, ὡς ἐκείνους ποῦ βλέπομεν κάτωθεν τῆς σκηνῆς τῶν μεγάλων θεάτρων, καὶ ὅτι κάποιος ντέτεκτιβ ποῦ ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ εἰσέλθῃ μίαν νύκτα, ἐξηφανίσθη ὡς διὰ μαγείας εἰς μίαν καταπακτήν. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ ντέτεκτιβ ἐκεῖνος οὐδέποτε ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὴν τολμηράν του ἐκδρομήν.

Κ' ἐπεχείρησαν μὲν οἱ φίλοι του νὰ πολιορκήσουν τὸ σπίτι τοῦ Σκυλοκέφαλου, ἀλλὰ μετὰ πολιορκίαν πέντε ἡμερῶν, καὶ ἀφοῦ ἐπληγώθησαν πέντε-ἓξ ἀπὸ αὐτοὺς, ἐπέστρεψαν χωρὶς νὰ ἁλώσουν τὸ φρούριον.

Δὲν κατώρθωσαν μάλιστα οὔτε νὰ ἀνακαλύψουν ἀπὸ ποῖον μέρος εἰσήρχοντο εἰς τὸ ὑπόγειον. Καὶ ἐπεκωρώθη ὁ θρύλος, ὅτι ἡ μυστικὴ του θύρα ἢ εἴγε διὰ τῆς ἀπαγγελίας κάποιας μαγικῆς φράσεως, ἀπαράλλακτα ὅπως τὸ σπήλαιον τοῦ Ἀλῆ-Μπαμπᾶ τοῦ παραμυθιοῦ! Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς κάθε θρύλον ὑπάρχει δόσις ἀληθείας, δὲν ἐξηρεῖτο τοῦ κανόνος οὔτε τὸ ὑπόγειον τοῦ Σκυλοκεφάλου.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΟ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 247)

—Φίλιππα δὲ σὲ λένε καὶ σένα, παιδί μου; τοῦ φωνάζει. Σὰν τὸν ἄλλον τὸν μακαρίτη τὸ Μακεδόνα εἶσαι καὶ σὺ ποῦ δὲν ἄφηνε κοσμάκη στὴν ἡσυχία του. Ποῦ τοὺς πᾷς, μωρέ, τέτοια ὥρα αὐτοὺς τοὺς σμιμάχους; Κομμιὰ Ὀλυνθιὰ σημάξη.... καμμιὰ ξένη ἀχλαδιά;...

Ὅταν λέγαμε τὴν ἔννοιαν ἀπὸ τὸν Δημοσθένη στὸ Σχολειὸ, ὁ Μάρκος ἦτον ταχικὸς ἀκροατής μας. Ὅπως ὁ Δημοσθένης λοιπὸν, δὲ χώνευε κι' ὁ Μάρκος τὸ Φίλιππο τὸ Βασιλιὰ τῆς Μακεδονίας, τὸν ἀλιτήριο, ὅπως ἔλεγε, ποῦ γι' αὐτὸ τὸν λὲν κ' οἱ Βούργαροι δικό τους, γιατί τοὺς ἔμοιαζε στὴν κατεργαριά. Ὅσο γιὰ τὸ δικό μας τὸ Φίλιππα, ὁ Μπαμπουριώτης πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν πληρώσῃ γιὰ καλὰ, γιατί δὲ χάριζε κάστανα.

—Βέβαια! τοῦ λέει, χαμογελᾷς. Μήνα θὰ σὲ φάῃ ἡ συλλογὴ γιὰ τὴν πόρεψή σου; Ἄς εἶνε καλὰ ὁ πατέρας σου. Τί σὲ μέλει ἐσένα; Λάδι βρέχει, κάστανα χιονίζει. Μὴν τὸ πάρα πέρνεις καὶ τόσο πολὺ ἀπάνω σου, παιδάκι μου, γιατ' ἔμαθες πέντε γράμματα! Ἀκόμη τρῶ- ἔτοιμα, δὲ φύλαξες ἀκόμη σπάτι. Ὁ ψυχογιός μου ὁ Σταῦρος, δέκα χρονῶν παιδάκι, ποῦ στριφογυρίζει ξυπόλυτος ἀπάνω στὸ χάλκωμα, ὀγάζει τὸ ψωμί του καὶ προφταίνει καὶ τὴ μάνα του. Ἂν ρωτᾷς κ' ἀπὸ ἐξυπνάδα, καλλιγώνει τὸν ψύλλο. Νὰ παστῆς κ' ἐσὺ ἀπὸ δουλιὰ καὶ τότε νὰ σ' ἰδῶ.

Ἤλθε κι' ὁ Νῶε ἀπάνω στὴν ὥρα νὰ ξεγλυτώσωμε ἀπὸ τὸ Μάρκο, καὶ κινήσαμε γιὰ τὸ Παληοχῶρι.

Μιὰ ὥρα τὸ κάναμε ὅσο νὰ φτάσωμε. Οἱ παηγυριῶτες ξαπλωμένοι στὰ χορτάρια γύρω στὴν ἐκκλησιὰ, χόρταιναν τὸν ὕπνο τους μὲ τὸ ψιλὸ τὸ ἀεράκι ποῦ κατέβαινε ἀπ' τ' ἀντικρινὸ βουνὸ τὸ Περιστέρι, κ' ἐμεῖς σκαντάφταμε στὰ κεφάλια καὶ στὲς πλάπες τῶν κοιμισμένων καὶ ψάχναμε στὰ θεοσκότεινα μὲ τὰ πόδια νὰ βροῦμε καμμιὰ ἄδεια ἄκρη νὰ τὸν κλέψωμε λιγάκι.

Μὲ τὰ κολλὰ πέσαμε σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ὅσο νὰ σιγουριστῶ, οἱ σύντροφοί μου ἄρχισαν τὸ ροχάλισμα.

Ἐγὼ ἀπόμεινα ἄϋπνος. Ἐκεῖ ποῦ ἔπεσα ἔνοιωσα πῶς μιὰ πλάκα στηλωμένη στὴ γῆ, μοῦ σούβλιζε τὰ πλευρὰ καὶ δὲν ἤρησα νὰ καταλάβω πῶς στὸ προσωρινὸ κρεββάτι μου εἶχε ἄλλος μεγαλήτερα δικαιώματα ἀπὸ μένα καὶ τὴν κατοχὴ ἀπὸ ἀμνημόνευτα χρόνια. Εἶχα ξαπλωθῆ ἀπάνω σ' ἕνα ἀπ' τοὺς πολλοὺς ἐκεῖ γύρω τάφους.

Ἔτσι εἶνε, σκέφτηκα, σὲ πεθαμένο χωριὸ σὰν ξενυχτᾷς ποιοὶ θὰ σὲ δεχτοῦν; Οἱ νεκροί. Καὶ νὰ! ὕστερα ἡ τεντηλίνα ποῦ μοῦ μοσκοβόλησε ἀνάμεσα στὰ χορτάρια τὴ στιγμὴ ποῦ πλάγιασα, μοῦ φάνηκε πὰ πῶς μύριζε σὰ λιβάνι, κ' ἕνας ἄλλος γκιώνης π' ἀκούωνταν ξέμακρα δὲ λύγγιαζε σὰν ἐκεῖνος στὸν πλάτανο, π' ἀκούσαμε προτήτερα: αὐτὸς μυριολογοῦσε.

Ἔτσι ἄρχισε νὰ ταξειδεύῃ ὁ νοῦς μου στὴ θλιβερὴ ἱστορία τοῦ Παληοχωριοῦ ὅπως μοῦ τὴν ἔλεγε ἡ Κυραμάνα μου καὶ συλλογίστηκα πῶς ἔπαιζε μιὰ φορὰ καὶ σ' αὐτὰ τὰ χορταριασμένα 'σιάδια χαρούμενη ἡ ζωή, καὶ σὰν αὔριο ποῦ εἶχαν τὸ πανηγύρι τους θὰ χόρευαν ἕναν χωρὸ ἐκεῖ γύρω στὴν ἐκκλησιὰ, χόρταιναν τὸν ὕπνο τους μὲ τὸ ψιλὸ τὸ ἀεράκι ποῦ κατέβαινε ἀπ' τ' ἀντικρινὸ βουνὸ τὸ Περιστέρι, κ' ἐμεῖς σκαντάφταμε στὰ κεφάλια καὶ στὲς πλάπες τῶν κοιμισμένων καὶ ψάχναμε στὰ θεοσκότεινα μὲ τὰ πόδια νὰ βροῦμε καμμιὰ ἄδεια ἄκρη νὰ τὸν κλέψωμε λιγάκι.

Μὲ τὰ κολλὰ πέσαμε σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ὅσο νὰ σιγουριστῶ, οἱ σύντροφοί μου ἄρχισαν τὸ ροχάλισμα.

Ἐγὼ ἀπόμεινα ἄϋπνος. Ἐκεῖ ποῦ ἔπεσα ἔνοιωσα πῶς μιὰ πλάκα στηλωμένη στὴ γῆ, μοῦ σούβλιζε τὰ πλευρὰ καὶ δὲν ἤρησα νὰ καταλάβω πῶς στὸ προσωρινὸ κρεββάτι μου εἶχε ἄλλος μεγαλήτερα δικαιώματα ἀπὸ μένα καὶ τὴν κατοχὴ ἀπὸ ἀμνημόνευτα χρόνια. Εἶχα ξαπλωθῆ ἀπάνω σ' ἕνα ἀπ' τοὺς πολλοὺς ἐκεῖ γύρω τάφους.

Ἔτσι εἶνε, σκέφτηκα, σὲ πεθαμένο χωριὸ σὰν ξενυχτᾷς ποιοὶ θὰ σὲ δεχτοῦν; Οἱ νεκροί. Καὶ νὰ! ὕστερα ἡ τεντηλίνα ποῦ μοῦ μοσκοβόλησε ἀνάμεσα στὰ χορτάρια τὴ στιγμὴ ποῦ πλάγιασα, μοῦ φάνηκε πὰ πῶς μύριζε σὰ λιβάνι, κ' ἕνας ἄλλος γκιώνης π' ἀκούωνταν ξέμακρα δὲ λύγγιαζε σὰν ἐκεῖνος στὸν πλάτανο, χαμηλὰ καὶ ποτιστικὰ γιὰ πρωΐμιες καὶ ὀψιμιές, θοσκοτάπια χειμωνιάτικα στὴν ποτάμιὰ, καλοκαιρινὰ στὰ ριζοβούνια, τὰ ἴσωρά τους πρώϊμα, ὄχι σὰ στὰ χωριὰ ποῦ χορταίνουν καὶ τὰ γαϊδούρια σὰν ὀρμιάζουν.

Ὅλα κι' ὅλα, μὰ τὸ πιὸ ζηλευτὸ ἦτε γιὰ μένα, ἦταν ποῦ εἶχαν οἱ μακαρίτες ἐκεῖνα τὰ λαχταριστὰ καὶ καλοπίχειρα κυνήγια τόσο σιμὰ τους, μπροστὰ στὰ πόδια τους.

Ἐγὼ εἶχα πάρῃ κ' ἀπὸ τὸν πατέρα μου κ' ἀπ' τὸ Λάρισσο δυὸ χρόνους μπροστήτερα τὴν ἄδεια τοῦ κυνηγιοῦ, χωρὶς χαρτόσημο κηόλας, κ' ἤμουν δὰ τότε κυνηγὸς μὲ τὰ ὅλα μου. Ἔτσι τὸν ἤξερα τὸ τόπο μὲ τὴν πιθυμὴ, κάθε γιορτὴ ἐκεῖ πελαγοῦσα, καὶ μιὰ ποῦ λογάριαζα ὅλα τὰ καλὰ ποῦ εἶχαν οἱ Παληοχωρίτες, πῶς νὰ ξεχνοῦσα τὰ κοντινὰ κυνήγια τους, π' ἂν τὰ εἶχα ἔτσι στὸ χωριό μου θὰ κυνηγοῦσα καὶ τὲς καθημερινές;

(Ἕπεται συνέχεια) ΑΔΑΜ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἀπρόοπτος φωλεὰ

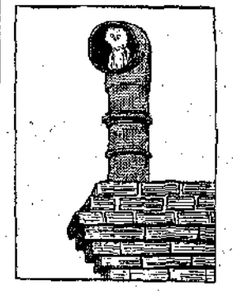

Ὑπάρχει ἓν εἰδοσγλαυκὸς, τὸ ὁποῖον λέγεται κικκάβη. Τὸ πτηνὸν τοῦτο προτιμᾷ σηνήθως μέρη ἥσυχα καὶ ἔρημα. Ἐν τούτοις ἡ γλαὺξ ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα ἔκαμε τὴν φωλεάν της ἐπὶ τῆς στέγης μιᾶς οἰκίας, εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀγγλικῆς πόλεως Kew.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Μαγικὴ Εἰκὼν

Τρεῖς λωποδύτες ἐκωνηγοῦσα καὶ κάπου ἐδῶ ἐκρύφθηκαν. Ποῦ νὰ εἶνε;

Τέχνασμα (μὲ τὴν λύσιν του)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ π. Π.

Ζητοῦμεν ἀπό τινα νὰ βάλῃ μὲ τὸν νοῦν του ἕνα ἀριθμὸν (π. χ. 12). Ἔπειτα τοῦ λέγομεν νὰ τὸν διπλασιάσῃ (12X2=24) καὶ νὰ προσθέσῃ 4 (24+4=28)· τὸ ἄθροισμα νὰ πολλαπλασιάσῃ ἐπὶ 5 (28X5=140) καὶ εἰς τὸ γινόμενον νὰ προσθέσῃ 12 (140+12=152) καὶ τὸ ὅλον νὰ πολλαπλασιάσῃ ἐπὶ 10 (152X10=1520). Ἔπειτα ν' ἀφαιρέσῃ 320 (1520—320=1200) καὶ νὰ διαγράψῃ τὰ δύο τελευταῖα ψηφία (00). Ὁ ἐναπομένων ἀριθμὸς εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἔβαλε μὲ τὸν νοῦν του (12).

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Κούλας Α. Κουταρίνη

Α	ΜΕ	ΧΙΑ	ΜΕ	Α
ΜΕ	ΓΑ	Ι	ΛΑ	ΝΕ
ΝΕΥΣ	ΑΟ	ΜΝΩΝ	ΟΣ	ΛΕΥΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ὁμηρικῶν ἡρώων.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἀστεῖα παρεράματα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ 1913

1.—Le printemps et la saison des pleurs.

2.—Montgolfier inventa les vallons.

3.—La locomotive s'est arretée fause de sapeur.

Λύσεις τοῦ 30οῦ φύλλου

α'.) Ὁ δδηγὸς εἰς τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα τοῦ Ἀλπινιστοῦ, φαίνεται ὅν ἡ εἰκὼν ἀνατραπῇ.—β'.) Ρόδον, κρίνον, λείριον, γαζία, ἴον.—γ') Orange (or, ange.)

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

Ζέστη! ζέστη! ἔφθασε τοὺς 43 βαθμοὺς, θρὲ παιδιά, καὶ εἴμεθα ὑπὸ σκιάν!! —Ὦ Νγκόρα, Νγκόρα! θὰ σκάσωμε.— —Πιάστε ἐδῶ, πάστε ἐκεῖ, ὅλα καίουν ἀνάθεν—ἐφώναζαν τὰ μικρά. Οἱ μεγαλύτεροι ἐφρόντιζον νὰ ζωογονήσουν με ψυχρὰ νερὰ ὅσα ἄνθη εἶχον μεταφέρει εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ τὰ δωμάτια, διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν καυστικὸν ἄνεμον ποῦ ἔπνεε μὲ μανίαν νὰ ξεριζώσῃ καὶ αὐτὸν τὸν εὐκάλυπτον, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ ἔφθανε σχεδὸν τὴν γῆ.

Ὦ Νγκόρα! Νγκόρα! — ἀκούεται καὶ πάλι κάποιος ἀνάμεσα εἰς μίαν σύγχυσιν ποῦ ἦν ἔκλειες τὰ μάτια θὰ ἔλεγες ὅτι ἦτο σύγχυσις κάποιου κολασμένου πλανήτου.

—Μὰ τί ἔπαθες ἐσὺ μὲ τὸ νγκόρα σου, μᾶς ξεκουφαίνεις.—Ἀμ' τί, νγκόρα πρέπει νὰ λέμε, σήμερα εὑρισκόμεθα ἐκεῖ μέσα εἰς τὰ δάση τῆς Ἀφρικῆς ἡ πρασινάδες, ἡ ζέστη, ὅλα τὸ λένε.—Δὲν εἶνε κακὴ ἡ σκέψις σου, ἀλλὰ παῦσε νὰ φωνάζῃς, ἀρκεῖ ὁ κρότος ποῦ μοῦ κάμνουν ὅλα τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀνέμου καὶ πρόσεχε ἐκεῖ τὰ τζάμια ποῦ φαίνονται ὅτι θὰ λυώσουν ἀπὸ τὴν ζέστη.—Ἐγὼ δὲν σ' ἐνοχλῶ ἂν φαντάζομαι ὅτι εἶμαι ὁ Λὲ-Μάϊ καὶ σὺ ἡ Νγκόρα μου. Ἐλᾶτε, παιδιά, διὰ νὰ μὴ πόθωμε ἀπὸ ἀφυψίαν καὶ νὰ μὴ βλέπωμε τὴν σκόνη ποῦ χορεύει γύρω μας, νὰ παίξωμε.—Καὶ θὰ παίξωμε ὡς ποῦ θὰ κάμνῃ τέτοια ζέστη.—Λοιπὸν χρειάζεται ἕνα μεγάλο παιχνίδι.

—Μάλιστα, μάλιστα, ἀκριβῶς αὐτὸ θὰ σᾶς κάμω κ' ἐγώ, δὲν θὰ ἔχῃ τέλος παρὰ μόνον σὰν ὁ καιρὸς μᾶς εἰπῇ ὅτι ἤλθαμε πάλι εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐλᾶτε λοιπόν, θὰ παίξωμε τοὺς ἐξερευνητὰς τοῦ Μεγάλου Δόσσους, ἐνθυμεῖσθε; Πάρετε ὅμως πρόσωπο θέλετε καὶ ἀφῆστε δι' ἐμὲ τὸν Λὲ Μάϊ.—Βρὲ τὴν μαϊμοῦ θὰ μᾶς κάμνῃ; ἔχομε νὰ γελάσωμε...—Μὰ δὲν ἦτανε μαϊμοῦ.—Δεχόμεθα, δεχόμεθα—καὶ ἤρχισεν ὁ μοιρασμὸς τῶν προσώπων· ἀλλ' ὡς ποῦ νὰ γίνῃ αὐτὸς, ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ ἔπειτα ἕνα τρέξιμο μὲ γυμνὰ πόδια γύρω εἰς τὰς ὑγρὰς γάστρας καὶ ἕνας ἐξαναγκαστικὸς ὕπνος τοὺς ἀπετελείωσε τὸ παιχνίδι, ἀφοῦ μάλιστα τὸ θερμόμετρον ἔδειχνε 37.

Ἀνθισμένη Βαμβακιά

ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ

Προχθὲς ὅταν ἐγύριζα στὸ σπῆτι, ἐνῶ ἀνέβαινα ἀκόμη τὴ σκάλα, ἄκουσα ἐπάνω ἕνα θόρυβο, φωνές, κ' ἔτρεξα γλήγορα ν' ἀνεβῶ, ἀνήσυχη γι' αὐτὴ τὴ φασαρία. Ὅταν ὅμως ἀντίκρυσα ἕνα διάδρομο γεμάτο πολυθρόνες, μπαούλα ἀνοιχτὰ, τραπέζια φορτωμένα πράγματα καὶ ὅλους νὰ καρφώνουν, νὰ δένουν καὶ νὰ φωνάζουν, κατάλαβα... Ἑτοιμαζόμεθα γιὰ τὴν ἐξοχή...

Θεέ μου, τί φασαρία... Ἐμφανίζεται ὁ ἕνας μου ἀδελφὸς μὲ μιὰ σπίθα βιβλία καὶ ζητῇ σπάγγο νὰ τὰ δέσῃ... Ἔρχεται ὁ μικρότερος μὲ μιὰ πελώρια κοῦτα γεμάτη παιγνίδια καὶ ζητᾷ νὰ τὰ χώσῃ μέσα σ' ἕνα μπαοῦλο. Ἡ μαμὰ φωνάζει ποῦ τῆς ἀνακατεύουν τὰ ραῦχα καὶ φωνὲς, κοκό...

Ἄλλοι ὅμως εἶνε εὐχαριστημένοι [Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀκαταστασία, ὅλων τὰ πρόσωπα λάμπουν ἀπὸ εὐχαρίστησι. Κινοῦνται, κοπιάζουν, ἀλλὰ χαίρονται.

—Ἀ! ἔλεγε ὁ ἀδελφός μου στὸ τραπέζι. Τελειώνουν τὰ βάσανα, οἱ ἐξετάσεις ἡ μελέτη... Τώρα ἡ διασκέδασις, τὰ παιγνίδια. Ἀφίνομε τὴ σκονισμένη πόλι, ποῦ σκάνει κανεὶς ἀπὸ τὴ ζέστη, καὶ πᾶμε στὴ δροσιά, στὴν ἐξοχὴ τὴ μαγευτικὴ... Οἱ ἄλλοι σιωποῦν ὑπὸ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα τοῦ μπαμπᾶ ποῦ δὲν ἐπιτρέπει συνομιλίες κείνη τὴν ὥρα... ἀλλὰ ὅλοι ὀνειρεύονται μ' ἀνοικτὰ μάτια... ὁ ἕνας τὴ ξεκούραση, τὶς διασκεδάσεις, ὁ ἄλλος τὰ φρουτὰ κτλ. κτλ.

Ἐβελίνα

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

4. «ΝΕΡΟ!»

Νερό! Θέλω νερό, νὰ πιῶ! Σκυφτὸς στὰ [μαῦρα βράχια·
μ' ἔκαψε ἡ μεσημεριανὴ ἡ ζέστη, ἡ φλόγα, [ἡ λαῦρα,
στὸν σκονισμένο ἀνήφορο, στὰ θερισμένα [στάχυα·
ἐδῶ ἡ γαλήνη ἡ ἐξοχική, ἐδῶ τῶν φύλλων [ἡ αὖρα...

Θέλω νὰ σκύψω νὰ τὸ πιῶ ὡς κάτω ἀπὸ [τὴ βρύσι
—μέσα στὰ βράχια σκαλιστὴ πρὶν ἀπὸ τόσα [χρόνια,—
Ὦ, θέλω ἡ ζείδωρη δροσιὰ καὶ μένα νὰ [δροσίσῃ,
ποῦ ἀρωματίζει ἡ λυγαριὰ μὲ τ' ἀνθισμένα [κλώνια...

Φέρ'τε μου τὸ κρυσταλλινο, τὸ καθαρὸ [ποτῆρι
—μέσα κι' ἀπ' ἔξω καθαρὸ— τὴν δίψα [μου νὰ σβύσω,
ποῦ ἄναψε μέσα μου ὡς γαρθῶ στὸ ὡραῖό [σας παγήγυρι,

τὸ ἀτέλειωτο, παντοτεινὴς ὡραίας ζωῆς, [νὰ ζήσω.
Ζωὴ νὰ πάρω ἀπ' τὴ δροσιὰ, καὶ φῶς ἀπὸ [τὸ φῶς του,
στοὺς κόλπους γαληνίων ἀγρῶν, στοὺς κόλ- [πους κόσμου ἀγνώστου...

Τέλλος Ἄγρας

ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΛΥΠΗ

Ἦρθε ὁ καιρὸς ποῦ ὁ μαθητὴς περίμενε τόσον καιρό! Ἦρθε ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἰκανοποιητικὸ βαθμὸ, ὁ μαθητὴς θὰ ξεκουρασθῇ τώρα ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποῦ ἀποχαιρετᾷ τὸ γέρο δάσκαλό του, τοὺς συμμαθητάς του, ποῦ ἕνα χρόνο τώρα ἔπαιζε μαζί των, δάκρυα ἀνεβαίνουν ἄθελα στὰ μάτια του. Ἕνα σωρὸ συναισθήματα πλημμυροῦν τὴν ψυχή του. χαρᾶς καὶ λύπης. Χαρᾶς διότι θὰ ἰδῇ πάλι τὸ χωριό του, τοὺς γονεῖς του ποῦ ἐννέα ὁλόκληρους μῆνες ἔλειπε ἀπὸ κοντά τους. ἀλλὰ καὶ λύπης, διότι συλλογίζεται, ὅτι ἴσως ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξαναιδῇ τὸ δασκαλό του, τοὺς συμμαθητάς του...

Ἀλλὰ ἡ λύπη, ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ σβύνει σιγὰ-σιγὰ καὶ ἀφίνει μόνη τὴ χαρά. Διότι ἐπὶ τέλους ὁ μαθητὴς παίζοντας διάφορα παιχνίδια μὲ τὰδέλφια του, μὲ τοὺς φίλους του, ξεχνᾷ τὸ δάσκαλό του καὶ τοὺς συμμαθητάς του. Καὶ ἔτσι μένει μόνη ἡ χαρὰ ποῦ θὰ κρατήσῃ τρεῖς μῆνες καὶ ὕστερα πάλι θὰ κλεισθῇ μέσα στοὺς τέσσαρες τοίχους τοῦ σχολείου, περιμένοντας πάλι τὰς νέας διακοπάς...

Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΟΥ

ΕΥΤΥΧΙΑ=φυτὸν ἐφήμερον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγκλιματίζεται παρὰ εἰς τὸν οὐρανόν.

ΚΟΛΑΚΕΙΑ=σκιὰ οὔτε μᾶς μεγαλώνει, οὔτε μᾶς μικραίνει.

ΜΕΙΔΙΑΜΑ=βάλσαμον ἢ δηλητήριον· ἢ ζωογονεῖ ἢ πληγώνει σὰν μαχαίρι.

ΣΥΝΗΘΕΙΑ=μία μικρὴ ἀράχνη, ἡ ὁποία πιάνει μεγάλες μυῖγες σὲ ἄφρατα δίχτυα.

ΥΠΟΜΟΝΗ=ἡ βακτηρία εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζεται κανεὶς διὰ νὰ διαβῇ τὰ δύσκολα μονοπάτια τῆς τύχης.

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

ΑΝΕΠΙΓΡΑΦΟ

Μὲ τὸ βιβλίο βλάνοικτο
ὁ νέος μελετᾷ
κι' ὅλῳ ἐλπίδες φτερωτὲς
ἡ σκέψι του γεννᾷ.

Μὲ τὸ βιβλίο του κλειστὸ
ὁ γέρος σωπᾷ
βλῳ μ' ἐνθύμισες παληὲς
τὲς μέρες του περνᾷ.

Χάρις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Λοιπὸν, Κατίνα, πῶς ἐπέρασες εἰς τὸ Παρίσι;

Καὶ ἡ Κατίνα θριαμβευτικῶς:

—Καλέ, δὲν ἐπέρασα μόνο, ἐκαθήσαμε κ' ἕνα μῆνα!

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Ζακυνθινάκι

***

Ὁ ἀμελὴς μαθητής:

—Μπαμπᾶ, ἔκαμα ἐξετάσεις!

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, οἱ καθηγηταί μου εὐχαριστήθηκαν τόσο πολύ, ὥστε μὲ παρεκάλεσαν νὰ τὰς ἐπαναλάβω καὶ τὸν Σεπτέμβριον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μποσουέ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 7ην Ἰουλίου 1915.

ΤΑ ἑξῆς μοῦ γράφει ἡ Κυπριακὴ Ἐκκλησία: «Ἡ πτωχὴ Κυπριοπούλα, τὴν ὁπρίαν σοῦ ἐσύστησα, εὐχαριστεῖ δι' ἐμοῦ καὶ σὲ, καὶ τοὺς εὐγενεῖς συνδρομητὰς ποῦ τὴν ὑπεστήριξαν. Εἶνε ἀδύνατον νὰ σοῦ περιγράψω τὴν χαρὰν ποῦ ἠσθάνθη ὅταν ἔλαβε τὸ φυλλάδιον. Δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Τὸ ἄνοιγε, τὸ ἐδιάβαζε λίγο, τὸ ἐφιλοῦσε, μ' εὐχαριστοῦσε ποῦ τὴν ἐσύστησα, καὶ πάλιν τὸ ἐδιάβαζε, καὶ πάλιν τὸ ἐφιλοῦσε... Σὲ παρακαλῶ πολύ-πολὺ νὰ ἐκφράσῃς εἰς τὴν στήλην τῆς Ἀλληλογραφίας σου τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας τῆς μικρᾶς αὐτῆς πρὸς ἐκείνους ποῦ τὴν ἐνέγραψαν, καθὼς καὶ τὰς ἀπείρους ἰδικάς μου».

Οἱ καιροὶ εἶνε δύσκολοι. Ἄγρυπνε Φύλαξ. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ δοξάζωμεν καὶ τὸν Θεὸν ποῦ εἰμποροῦμεν ἀκόμη νὰ ἔχωμεν τακτικὰ ἓν φύλλον δκτασέλιδον. Ἂν δὲν τελειώσῃ ὁ πόλεμος, νὰ φθνήνῃ πάλιν τὸ χαρτὶ καὶ τὰ ἄλλα εἴδη, δωδεκασέλιδον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ. Τὸ ξεύρεις ὅτι ἐτελείωσε καὶ ὁ ὑπάρχων εἰς τὰς Ἀθήνας τσίγγος καὶ κινδυνεύομεν νὰ μείνωμεν χωρὶς εἰκόνας; Εὐτυχῶς ἔχω προυπήρεσιαν διὰ δυὸ-τρεῖς ἀκόμη μῆνας. Ἀλλ' ἂν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἔλθῃ τσίγγος ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν; Καὶ εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ ἔλθῃ, διότι τὰ μέταλλα κατάσχονται ὡς εἴδη πολέμου. Τί θὰ κάμωμεν; Ἀπὸ τὴν Γερμανίαν θὰ φέρωμεν;...

Ὄχι. Ἤρω τοῦ 1913, ἡ τιμωρία δὲν εἶνε ἄλλη μορφὴ τῆς ἐκδικήσεως, οὔτε ἡ ἐκδίκησις εἶνε ποτὲ αἴσθημα εὐγενές. Παραδείγματα ἀπὸ ἀρχαίους ἥρωας μὴ φέρῃς, διότι τὸν παλαιὸν καιρὸν ἔτσι ἐνόμιζαν ἔλεγαν μάλιστα ὅτι ἡ ἐκδίκησις εἶνε ἡδονὴ τῶν θεῶν!! Εὐτυχῶς σήμερον ἐπικρατοῦν ἄλλαι ἰδέαι. Τὸ δὲ νὰ φονεύωμεν Τούρκους ἢ Βουλγάρους εἰς τὸν πόλεμον, δὲν εἶνε οὔτε ἐκδίκησις, οὔτε καθαυτὸ τιμωρία: εἶνε ἁπλουστάτη καὶ φυσικωτάτη ἄμυνα.

Ἔλαβα καὶ τὴν ἄλλην ἐπιστολήν σου, Ροδοδάφνη. Ναί, πρέπει νὰ ἐγενωθῇ κανεὶς ἐν δουλείᾳ, διὰ νὰ ἐκτιμᾷ ταγαθὰ τῆς ἐλευθερίας. Φαντάζομαι μὲ ποίαν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν βλέπετε τώρα εἰς τὰ Σχολεῖά σας νὰ χορεύουν τοὺς ἐθνικοὺς χορούς, νὰπαγγέλλουν ἢ νὰ τραγουδοῦν τὰ ἡρωϊκὰ κλέφτικα τραγούδια!.. Ἐγίνοντο καὶ αὐτὰ καὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ κρυφὰ, μὲ φόβον καὶ μὲ κίνδυνον. Τώρα φανερὰ, διάπλατα, ἐλεύθερα, ὑπερήφανα. Καὶ αὐτὸ ὄχι μόνον εἰς τὰ Σχολεῖα, ἀλλὰ παντοῦ. Ἀ, τί ὡραῖα ποῦ ζῆτε τώρα, ἐλεύθεροι οἱ χθεσινοὶ δοῦλοι! Εἴσθε πολὺ πιὸ εὐτυχεῖς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σας ποῦ ἐγεννήθησαν εἰς τὴν ἐλευθερίαν...

Ὡρίων; δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, παρὰ νὰ εἰσέλθῃς εἰς καμμίαν Δραματικὴν Σχολὴν κ' ἐπειδὴ εἰς τὸν τόπον σου δὲν ὑπάρχουν τοιαῦται, πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ παρατιθῇς τῆς ἰδέας. Μὲ βιβλία αὐτὰ δὲν μανθάνονται. Στεῖλέ μου τὸ ἀντιγραμμένον ποίημα. Εἶμαι περίεργη νὰ τὸ ἰδῶ.

Παπάκι, μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἐδιάβασα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Τώρα ποῦ ἐτελείωσαν τὰ μαθήματα, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Ναί, εἶδες πόσον ὡραῖα εἶνε τὰ ἐφετεινά μας μυθιστορήματα;

Σὲ συγχαίρω ποῦ ἔπῃρες τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς τάξεώς σου, Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὸ πρωΐ, νομίζω, μπορεῖς νὰ τὸ περνᾷς μὲ διάβασμα. Ἡ ζέξεστη αὐτὴ ποῦ σὲ παραλύει, δὲν θὰ διαρκέσῃ βέβαια πολλὰς ἡμέρας.

Ὁ Ἐνετικὸς Λέων φρονεῖ ὅτι τἀγόρια πρέπει νὰ βάλουν τὰ δυνατὰ των διὰ νὰ ξεπεράσουν τὰ κορίτσια στὴ Σελίδα Συνεργασίας.—Ὁ ἴδιος ὅμως συγχαίρει τὴν θαυμασίαν καὶ πρωτότυπον Φούλαν.»

Ὀμηρικὲ Ἤρω, ἐλήφθησαν. Ἡ καταγγελλομένη ὡς κλοπιμαία Ἄσκησις ὁμοιάζει κατὰ σύμπτωσιν. Τοῦτο συμπεραίνω, διότι γνωρίζω καλὰ ὅτι ὁ φίλος μας αὐτὸς ἔχει κάμῃ μόνος του πολὺ ὡραιοτέρας, ὥστε δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην νὰ κλέψῃ μίαν τόσῳ κοινήν. Ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμόν σου, μοῦ ἀρέσει καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὸ κρατήσῃς.

Φωνὴ τῆς Πατρίδος, μοῦ τὰ ἔγραψε καὶ ὁ ἴδιος... Ἡ θέσις τοῦ ἀριθμοῦ, εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ τετραδίου τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, μένει κενὴ, διὰ νὰ γράψῃ τὸν ἀριθμὸν ὁ λαμβάνων τὸ τετράδιον. Ὑπόθεσε ὅτι, ἀνταλλάσσων Μ. Μυστικά, λαμβάνεις 20 ἢ 25 τετράδια. Θὰ τὰ δέσῃς καὶ θὰ σχηματίσῃς ἓν ὡραῖον Λεύκωμα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἰμπορεῖς νὰριθμήσῃς ὅλας του τὰς σελίδας—θὰ ἦτο φασαρία,—ἀριθμεῖς ἁπλῶς τὰ τετράδια: 1, 2, 3, 4 κτλ. Ἔπειτα τὰ γράφεις καὶ εἰς τὸ τέλος, εἰς ἕνα Πίνακα Περιεχομένων καθὲν μὲ τὸν αὔξοντα ἀριθμόν του: Τετράδιον 1, (π. χ.) τοῦ Τέλλου Ἄγρα, Τετράδιον 2, τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἔτσι κλέφτη δὲν φοβᾶσαι!

Διὰ τὴν συστηθεῖσαν, καὶ ἐγγραφεῖσαν ἤδη, καὶ εὐχαριστοῦσαν ἀνωτέρω πτωχὴν Κυπριοπούλαν, μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Λουκᾶς Ν. Κώτσης δραχ 1. Βασ. Α Μάλτας λεπτὰ 50. Ὅλο καὶ παρατείνεται ἡ συνδρομή της.

Ὁ κ. Γρ Ξενόπουλος (Φαίδων) μὲ παρακαλεῖ νὰ ζητήσω ἐκ μέρους του συνγνώμην ἀπὸ τοὺς φίλους μας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τῷ ἔγραψαν αὐτὸν τὸν καιρὸν ζητοῦντες γνώμας ἢ πληροφορίας περὶ διαφόρων. Εἶνε τόσον ἀπησχολημένος, ὥστε μὲ λύπην του δὲν ἠμπόρεσε νὰπαντήσῃ εἰς κανένα.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ζήνων ὁ Κιτιεύς, Καραμπογιᾶς, Θησεύς, Λάτρις τῆς Ἀρχαιότητος, Ὄνειρα π' Ἀλήθεψαν, Μία Τρελλούλα, Ρουμελιωτάκι, Ἐρυθραία Σιβύλλη, Πρόμαχος τῆς Ἐπταλόφου καὶ Τέλλος Ἄγρας.—Ἔχω ὑπ' ὄψει μου ὅσα μοῦ γράφουν, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τόπος δι' ἀπάντησιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Μαργαρίται» τοῦ Τέλλου Ἄγρα.—«Μιὰ εὐχή» τῆς Ἐρυθραίας Σιβύλλης.—«Τὸ κῦμα» τοῦ Κύματος τοῦ Βοσπόρου.—«Σκότας» τοῦ Σκλαβομένου Ἕλληνος.—«Πανήγυρις τοῦ Ἥρωος τῶν Βαλκανίων.—«Παντοῦ τάξις» τοῦ Καραμπογιᾶ.—«Διατί» τοῦ Ὁμηρικοῦ Ἥρωος. —«Τὸ λαχεῖο» τοῦ Ἥρωος τοῦ 1913.—«Ποντικῶν συμβούλιον» τοῦ Ναυτάκι τῆς Δήμνου.—«Στὸ ἄγαλμα» τοῦ Πανελληνίου Πόθου.—Ποιήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους.—«Θερινὴ βροχὴ» τῆς Ροδοδάφνης. —Μικρὰ διάφορα, ἀνέκδοτα κτλ. διαφόρων,

Ἀπορρίπτονται: «Πρὸς τὸν ἀσθενοῦντα βασιλέα», «Ἡ λαιμαργία», «Σοφὰ λόγια», «Ἡ ἁρμονία τῆς φύσεως», «Ματαιότης», «Τὸ κυνήγιον», «Καλοκαῖρι», (ὅλα ἄτεχνα, μερικὰ δὲ καὶ δυσανάγνωστα!)—«Τὸ πρῶτόν μου Ἐσσπάθωμα», «Ποίημα πρὸς τὴν «Διάπλασιν» (ἀκατάλληλα διὰ τὴν Σελίδα.)

Ὁ φίλος μας Γιάννης Δ. Κοκκινάκης (ὁδὸς Αἰόλου 117, Ἀθῆναι) ἀναγγέλλει ὅτι τυπώνονται τὰ Πρῶτά του Τραγούδια. Ὅποιος θέλει νὰ ἔχῃ αὐτὴν τὴν συλλογήν, εἰμπορεῖ νὰ τὴν παραγγείλῃ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ποιητὴν, στέλλων συγχρόνως δρ. 3 καὶ τὴν διεύθυνσίν του καθαρογραμμένην.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Βαλανηδοφάγος Ἀρκᾶς, α (καὶ ὄχι Βαλανηδοφόρος ὅπως ἐτυπώθη κατὰ λάθος εἰς τὸ 31 φύλλον) Ἐνθουσιώδης Κύπριος α (Σύλλ. Ἐλευθερία) Εὐβαλπὶς Κύπριος, α (Σύλλ. Ἐλευθερία) Κυπριακὸν Πνεῦμα, α. (Π. Ε.) Φιλελεύθερος, α (Ν. Κ.) Ἶρις, α (Π. Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὰ Ὄνειρα π' Ἀλήθεψαν (0) μὲ Σκῆπτρον τοῦ Διός, Ὑπόδουλον Ἑλληνίδα καὶ Ὀδησσιανούς.—ἡ Μία Τρελλούλα (0) μὲ Φούλαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἔνδοξον Σοῦλι (ἔστειλα· ἐσημείωσα τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν Συλλογήν·) Γιάγκον Π. Ν. (μόνον ποῦ δὲν ἔπῃρες ἀκόμη ψευδώνυμον καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντῶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν·) Παντοκράτορα (ὁ κλῆρος, ὁ κλῆρος!) Κυματοβόλον Ποσειδῶνα (χαίρω ποῦ ἐπέτυχες λαμπρὰ εἰς τὰς ἐξετάσεις·) Τρελλὴν Νεράϊδαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ναί, ὁ φίλος μας μοῦ τὰ ἔγραψεν ὅλα·) Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων (στεῖλέ μου καὶ τὴν ἄλλην φωτογραφίαν, καὶ θὰ ἰδοῦμε ποιὰ θὰ πρωτοδημοσιευθῇ·) Νεαρὸν Εὐπατρίδην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Πελληναίαν Ἀθηνᾶν (ἔστειλα·) Διαβολάκι Ἀθηνᾶν (σὲ συγχαίρω· καλὸ ταξεῖδι· ναί, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στέλλῃς ἀπ' ὅλα·) Κυματίζουσαν Κυανόλευκον (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα· ἔστειλα·) Πανελλήνιον Πόθον (ὡραῖα μοῦ περιγράφεις τἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ θείου σου· εὐχομαι νὰ βαδίσῃς καὶ σὺ ἐπὶ τὰ ἴχνη του·) Ἠρωΐδα τῆς Λήμνου (ἔστειλα· τὸ γραμματάκι σου χαριτωμένο·) Κάστρον Καλαμῶν (ὄχι δά· αἱ φωτογραφίαι τοῦ Πρίγκιπος ποῦ ἐδημοσίευσα εἰς προηγούμενον φύλλον, εἶνε αὐθεντικαί, τοῦ ἰδίου) Ἀήττητον Εὔζωνον (ἔστειλα·) Πανελλήνιον Ἀστέρα (στέλλονται τακτικά·) Ἐθνικὸν Ὄνειρον (ναί, ὅ,τι ἔγεινεν ἔγεινεν καὶ νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ πλέον·) Νικήταν Ι. Π. (ἐδιάβασα τὴν κωμῳδίαν σου καὶ μοῦ ἤρεσε πολύ· ἔχει ὅμως πολλὰς ἐλλείψεις, ὥστε οὔτε νὰ δημοσιευθῇ, οὔτε νὰ παρασταθῇ εἰμπορεῖ· ἀργότερα νὰ τὴν ξαναγράψῃς·) Κερκυραϊκὸν Διάβολον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου (σύμφωνοι· Ἔνδοξον Στρατάρχην (ἡ πρώτη δὲν ἐλήφθη·) Γιγαντομάχον Ἑλληνα (βραβεῖον ἔστειλα·) Ἐλευθερωθεῖσαν Ἤπειρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· Ἠρωΐδα Μανωλιάσας (ἐλήφθησαν· γράφε μου) Δεσβιαείν Φάλαγγα (ἔστειλα·) Σύλλογον «Ἐλευθερία» (Εὐχαριστῶ διὰ τὸ Ἐσσπαθώματα·) Αὐτόνομον Ἤπειρον (ἔχει καλῶς·) Ὡραίαν Γαλάτειαν (ἔστειλα·) Κυπριακὸν Πνεῦμα (ὄχι τόσον καλὴ ἡ Μα-

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

Ζέστη! ζέστη! ἔφθασε τοὺς 43 βαθμοὺς, θρὲ παιδιά, καὶ εἴμεθα ὑπὸ σκιάν!! —Ὦ Νγκόρα, Νγκόρα! θὰ σκάσωμε.— —Πιάστε ἐδῶ, πάστε ἐκεῖ, ὅλα καίουν ἀνάθεν—ἐφώναζαν τὰ μικρά. Οἱ μεγαλύτεροι ἐφρόντιζον νὰ ζωογονήσουν με ψυχρὰ νερὰ ὅσα ἄνθη εἶχον μεταφέρει εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ τὰ δωμάτια, διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν καυστικὸν ἄνεμον ποῦ ἔπνεε μὲ μανίαν νὰ ξεριζώσῃ καὶ αὐτὸν τὸν εὐκάλυπτον, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ ἔφθανε σχεδὸν τὴν γῆ.

Ὦ Νγκόρα! Νγκόρα! — ἀκούεται καὶ πάλι κάποιος ἀνάμεσα εἰς μίαν σύγχυσιν ποῦ ἂν ἔκλειες τὰ μάτια θὰ ἔλεγες ὅτι ἦτο σύγχυσις κάποιου κολασμένου πλανήτου.

—Μά τί ἔπαθες ἐσὺ μὲ τὸ νγκόρα σου, μᾶς ξεκουφαίνεις.—Ἀμ' τί, νγκόρα πρέπει νὰ λέμε, σήμερα εὑρισκόμεθα ἐκεῖ μέσα εἰς τὰ δάση τῆς Ἀφρικῆς· ἡ πρασινάδες, ἡ ζέστη, ὅλα τὸ λένε.—Δὲν εἶνε κακὴ ἡ σκέψις σου, ἀλλὰ παῦσε νὰ φωνάζῃς, ἀρκεῖ ὁ κρότος ποῦ μοῦ κάμνουν ὅλα τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀνέμου καὶ πρόσεχε ἐκεῖ τὰ τζάμια ποῦ φαίνονται ὅτι θὰ λυώσουν ἀπὸ τὴν ζέστη.—Ἐγὼ δὲν σ' ἐνοχλῶ ἂν φαντάζομαι ὅτι εἶμαι ὁ Λὲ-Μάϊ καὶ σὺ ἡ Νγκόρα μου. Ἐλᾶτε, παιδιά, διὰ νὰ μὴ πόθωμε ἀπὸ ἀφυψίαν καὶ νὰ μὴ βλέπωμε τὴν σκόνη ποῦ χορεύει γύρω μας, νὰ παίξωμε.—Καὶ θὰ παίξωμε ὡς ποῦ θὰ κάμνῃ τέτοια ζέστη.—Λοιπὸν χρειάζεται ἕνα μεγάλο παιχνίδι.

—Μάλιστα, μάλιστα, ἀκριβῶς αὐτὸ θὰ σᾶς κάμω κ' ἐγώ, δὲν θὰ ἔχῃ τέλος παρὰ μόνον σὰν ὁ καιρὸς μᾶς εἰπῇ ὅτι ἤλθαμε πάλι εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐλᾶτε λοιπόν, θὰ παίξωμε τοὺς ἐξερευνητὰς τοῦ Μεγάλου Δόσσους, ἐνθυμεῖσθε; Πάρετε ὅμως πρόσωπο θέλετε καὶ ἀφῆστε δι' ἐμὲ τὸν Λὲ Μάϊ.—Βρὲ τὴν μαϊμοῦ θὰ μᾶς κάμνῃ; ἔχομε νὰ γελάσωμε...—Μὰ δὲν ἦτανε μαϊμοῦ.—Δεχόμεθα, δεχόμεθα—καὶ ἤρχισεν ὁ μοιρασμὸς τῶν προσώπων· ἀλλ' ὡς ποῦ νὰ γίνῃ αὐτὸς, ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ ἔπειτα ἕνα τρέξιμο μὲ γυμνὰ πόδια γύρω εἰς τὰς ὑγρὰς γάστρας καὶ ἕνας ἐξαναγκαστικὸς ὕπνος τοὺς ἀπετελείωσε τὸ παιχνίδι, ἀφοῦ μάλιστα τὸ θερμόμετρον ἔδειχνε 37.

Ἀνθισμένη Βαμβακιά

ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ

Προχθὲς ὅταν ἐγύριζα στὸ σπῆτι, ἐνῶ ἀνέβαινα ἀκόμη τὴ σκάλα, ἄκουσα ἐπάνω ἕνα θόρυβο, φωνές, κ' ἔτρεξα γλήγορα ν' ἀνεβῶ, ἀνήσυχη γι' αὐτὴ τὴ φασαρία. Ὅταν ὅμως ἀντίκρυσα ἕνα διάδρομο γεμάτο πολυθρόνες, μπαούλα ἀνοιχτὰ, τραπέζια φορτωμένα πράγματα καὶ ὅλους νὰ κορφώνουν, νὰ δένουν καὶ νὰ φωνάζουν, κατάλαβα... Ἑτοιμαζόμεθα γιὰ τὴν ἐξοχή...

Θεέ μου, τί φασαρία... Ἐμφανίζεται ὁ ἕνας μου ἀδελφὸς μὲ μιὰ σπίβα βιβλία καὶ ζητῇ σπάγγο νὰ τὰ δέσῃ... Ἔρχεται ὁ μικρότερος μὲ μιὰ πελώρια κοῦτα γεμάτη παιγνίδια καὶ ζητᾷ νὰ τὰ χώσῃ μέσα σ' ἕνα μπαοῦλο. Ἡ μαμὰ φωνάζει ποῦ τῆς ἀνακατεύουν τὰ ραῦχα καὶ φωνὲς, κοκό...

Ἄλλοι ὅμως εἶνε εὐχαριστημένοι [Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀκαταστασία, ὅλων τὰ πρόσωπα λάμπουν ἀπὸ εὐχαρίστησι. Κινοῦνται, κοπιάζουν, ἀλλὰ χαίρονται.

—Ἀ! ἔλεγε ὁ ἀδελφός μου στὸ τραπέζι. Τελειώνουν τὰ βάσανα, οἱ ἐξετάσεις ἡ μελέτη... Τώρα ἡ διασκέδασις, τὰ παιγνίδια. Ἀφίνομε τὴ σκονισμένη πόλι, ποῦ σκάνει κανεὶς ἀπὸ τὴ ζέστη, καὶ πᾶμε στὴ δροσιά, στὴν ἐξοχὴ τὴ μαγευτική... Οἱ ἄλλοι σιωποῦν ὑπὸ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα τοῦ μπαμπᾶ ποῦ δὲν ἐπιτρέπει συνομιλίες κείνη τὴν ὥρα... ἀλλὰ ὅλοι ὀνειρεύονται μ' ἀνοικτὰ μάτια... ὁ ἕνας τὴ ξεκούραση, τὶς διασκεδάσεις, ὁ ἄλλος τὰ φροῦτα κτλ. κτλ.

Ἐβελίνα

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

4. «ΝΕΡΟ!»

Νερό! Θέλω νερό, νὰ πιῶ! Σκυφτὸς στὰ [μαῦρα βράχια·
μ' ἔκαψε ἡ μεσημεριανὴ ἡ ζέστη, ἡ φλόγα, [ἡ λαῦρα,
στὸν σκονισμένο ἀνήφορο, στὰ θερισμένα [στάχυα·
ἐδῶ ἡ γαλήνη ἡ ἐξοχική, ἐδῶ τῶν φύλλων [ἡ αὖρα...

Θέλω νὰ σκύψω νὰ τὸ πιῶ ὡς κάτω ἀπὸ [τὴ βρύσι
—μέσα στὰ βράχια σκαλιστὴ πρὶν ἀπὸ τόσα [χρόνια,—
Ὦ, θέλω ἡ ζείδωρη δροσιὰ καὶ μένα νὰ [δροσίσω,
ποῦ ἀρωματίζει ἡ λυγαριὰ μὲ τ' ἄνθισμένα [κλώνια...

Φέρ'τε μου τὸ κρυσταλλινο, τὸ καθαρὸ [ποτῆρι
—μέσα κι' ἀπ' ἔξω καθαρὸ— τὴν δίψα [μου νὰ σβύσω,
ποῦ ἄναψε μέσα μου ὡς γαρβῶ στὸ ὄμορφό [σας παγήγυρι,

τὸ ἀτέλειωτο, παντοτεινὴς ὡραίας ζωῆς, [νὰ ζήσω.
Ζωὴ νὰ πάρω ἀπ' τὴ δροσιὰ, καὶ φῶς ἀπὸ [τὸ φῶς του,
στοὺς κόλπους γαληνίων ἀγρῶν, στοὺς κόλ- [πους κόσμου ἀγνώστου...

Τέλλος Ἄγρας

ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΛΥΠΗ

Ἦρθε ὁ καιρὸς ποῦ ὁ μαθητὴς περίμενε τόσον καιρό! Ἦρθε ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἰκανοποιητικὸ βαθμὸ, ὁ μαθητὴς θὰ ξεκουρασθῇ τώρα ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποῦ ἀποχαιρετᾷ τὸ γέρο δάσκαλό του, τοὺς συμμαθητάς του, ποῦ ἕνα χρόνο τώρα ἔπαιζε μαζί των, δάκρυα ἀνεβαίνουν ἄθελα στὰ μάτια του. Ἕνα σωρὸ συναισθήματα πλημμυροῦν τὴν ψυχή του. χαρᾶς καὶ λύπης. Χαρᾶς διότι θὰ ἰδῇ πάλι τὸ χωριό του, τοὺς γονεῖς του ποῦ ἐννέα ὁλόκληρους μῆνες ἔλειπε ἀπὸ κοντά τους. ἀλλὰ καὶ λύπης, διότι συλλογίζεται, ὅτι ἴσως ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξαναϊδῇ τὸ δασκαλό του, τοὺς συμμαθητάς του...

Ἀλλὰ ἡ λύπη, ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ σβύνει σιγὰ-σιγὰ καὶ ἀφίνει μόνη τὴ χαρά. Διότι ἐπὶ τέλους ὁ μαθητὴς παίζοντας διάφορα παιχνίδια μὲ τὰδέλφια του, μὲ τοὺς φίλους του, ξεχνᾷ τὸ δάσκαλό του καὶ τοὺς συμμαθητάς του. Καὶ ἔτσι μένει μόνη ἡ χαρὰ ποῦ θὰ κρατήσῃ τρεῖς μῆνες καὶ ὕστερα πάλι θὰ κλεισθῇ μέσα στοὺς τέσσαρες τοίχους τοῦ σχολείου, περιμένοντας πάλι τὰς νέας διακοπάς...

Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΟΥ

ΕΥΤΥΧΙΑ=φυτὸν ἐφήμερον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγκλιματίζεται παρὰ εἰς τὸν οὐρανόν.

ΚΟΛΑΚΕΙΑ=σκιά· οὔτε μᾶς μεγαλώνει, οὔτε μᾶς μικραίνει.

ΜΕΙΔΙΑΜΑ=βάλσαμον ἢ δηλητήριον· ἢ ζωογονεῖ ἢ πληγώνει σὰν μαχαίρι.

ΣΥΝΗΘΕΙΑ=μία μικρὴ ἀράχνη, ἡ ὁποία πιάνει μεγάλες μυῖγες σὲ ἄφρατα δίχτυα.

ΥΠΟΜΟΝΗ=ἡ βακτηρία εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζεται κανεὶς διὰ νὰ διαβῇ τὰ δύσκολα μονοπάτια τῆς τύχης.

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

ΑΝΕΠΙΓΡΑΦΟ

Μὲ τὸ βιβλίο βλάνοικτο
ὁ νέος μελετᾷ
κι' ὅλῳ ἐλπίδες φτερωτὲς
ἡ σκέψι του γεννᾷ.

Μὲ τὸ βιβλίο του κλειστὸ
ὁ γέρος σωπᾷ
βλῳ μ' ἐνθύμισες παληὲς
τὲς μέρες του περνᾷ.

Χάρις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Λοιπὸν, Κατίνα, πῶς ἐπέρασες εἰς τὸ Παρίσι;

Καὶ ἡ Κατίνα θριαμβευτικῶς:

—Καλέ, δὲν ἐπέρασα μόνο, ἐκαθήσαμε κ' ἕνα μῆνα!

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Ζακυνθινάκι

***

Ὁ ἀμελὴς μαθητής:

—Μπαμπᾶ, ἔκαμα ἐξετάσεις!

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, οἱ καθηγηταί μου εὐχαριστήθηκαν τόσο πολύ, ὥστε μὲ παρεκάλεσαν νὰ τὰς ἐπαναλάβω καὶ τὸν Σεπτέμβριον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μποσουέ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 7ην Ἰουλίου 1915.

ΤΑ ἑξῆς μοῦ γράφει ἡ Κυπριακὴ Ἐκκλεσία: «Ἡ πτωχὴ Κυπριοπούλα, τὴν ὁπρίαν σοῦ ἐσύστησα, εὐχαριστεῖ δι' ἐμοῦ καὶ σὲ, καὶ τοὺς εὐγενεῖς συνδρομητὰς ποῦ τὴν ὑπεστήριξαν. Εἶνε ἀδύνατον νὰ σοῦ περιγράψω τὴν χαρὰν ποῦ ἠσθάνθη ὅταν ἔλαβε τὸ φυλλάδιον. Δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Τὸ ἄνοιγε, τὸ ἐδιάβαζε λίγο, τὸ ἐφίλοῦσε, μ' εὐχαριστοῦσε ποῦ τὴν ἐσύστησα, καὶ πάλιν τὸ ἐδιάβαζε, καὶ πάλιν τὸ ἐφιλοῦσε... Σὲ παρακαλῶ πολύ-πολὺ νὰ ἐκφράσῃς εἰς τὴν στήλην τῆς Ἀλληλογραφίας σου τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας τῆς μικρᾶς αὐτῆς πρὸς ἐκείνους ποῦ τὴν ἐνέγραψαν, καθὼς καὶ τὰς ἀπείρους ἰδικάς μου».

Οἱ καιροὶ εἶνε δύσκολοι, Ἄγρυπνε Φύλαξ. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ δοξάζωμεν καὶ τὸν Θεὸν ποῦ εἰμποροῦμεν ἀκόμη νὰ ἔχωμεν τακτικὰ ἓν φύλλον ἀκτασέλιδον. Ἂν δὲν τελειώσῃ ὁ πόλεμος, νὰ φθνήνῃ πάλιν τὸ χαρτὶ καὶ τὰ ἄλλα εἴδη, δωδεκασέλιδον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ. Τὸ ξεύρεις ὅτι ἐτελείωσε καὶ ὁ ὑπάρχων εἰς τὰς Ἀθήνας τσίγγος καὶ κινδυνεύομεν νὰ μείνωμεν χωρὶς εἰκόνας; Εὐτυχῶς ἔχω προυπθεῖαν διὰ δυὸ-τρεῖς ἀκόμη μῆνας. Ἀλλ' ἂν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἔλθῃ τσίγγος ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν; Καὶ εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ ἔλθῃ, διότι τὰ μέταλλα κατάσχονται ὡς εἴδη πολέμου. Τί θὰ κάμωμεν; Ἀπὸ τὴν Γερμανίαν θὰ φέρωμεν;...

Ὄχι. Ἤρω τοῦ 1913, ἡ τιμωρία δὲν εἶνε ἄλλη μορφὴ τῆς ἐκδικήσεως, οὔτε ἡ ἐκδίκησις εἶνε ποτὲ αἴσθημα εὐγενές. Παραδείγματα ἀπὸ ἀρχαίους ἥρωας μὴ φέρῃς, διότι τὸν παλαιὸν καιρὸν ἔτσι ἐνόμιζαν ἔλεγαν μάλιστα ὅτι ἡ ἐκδίκησις εἶνε ἡδονὴ τῶν θεῶν!! Εὐτυχῶς σήμερον ἐπικρατοῦν ἄλλαι ἰδέαι. Τὸ δὲ νὰ φονεύωμεν Τούρκους ἢ Βουλγάρους εἰς τὸν πόλεμον, δὲν εἶνε οὔτε ἐκδίκησις, οὔτε καθαυτὸ τιμωρία: εἶνε ἁπλουστάτη καὶ φυσικωτάτη ἄμυνα.

Ἔλαβα καὶ τὴν ἄλλην ἐπιστολήν σου, Ροδοδάφνη. Ναί, πρέπει νὰ ἐγεννήθη κανεὶς ἐν δουλείᾳ, διὰ νὰ ἐκτιμᾷ ταγαθὰ τῆς ἐλευθερίας. Φαντάζομαι μὲ ποίαν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν βλέπετε τώρα εἰς τὰ Σχολειά σας νὰ χορεύουν τοὺς ἐθνικοὺς χορούς, νὰπαγγέλλουν ἢ νὰ τραγουδοῦν τὰ ἡρωϊκὰ κλέφτικα τραγούδια!.. Ἐγίνοντο καὶ αὐτὰ καὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ κρυφὰ, μὲ φόβον καὶ μὲ κίνδυνον. Τώρα φανερὰ, διάπλατα, ἐλεύθερα, ὑπερήφανα. Καὶ αὐτὸ ὄχι μόνον εἰς τὰ Σχολεῖα, ἀλλὰ παντοῦ. Ἀ, τί ὡραῖα ποῦ ζῆτε τώρα, ἐλεύθεροι οἱ χθεσινοὶ δοῦλοι! Εἴσθε πολὺ πιὸ εὐτυχεῖς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σας ποῦ ἐγεννήθησαν εἰς τὴν ἐλευθερίαν...

Ὡρίων; δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, παρὰ νὰ εἰσέλθῃς εἰς καμμίαν Δραματικὴν Σχολὴν κ' ἐπειδὴ εἰς τὸν τόπον σου δὲν ὑπάρχουν τοιαῦται, πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ παρατηθῇς τῆς ἰδέας. Μὲ βιβλία αὐτὰ δὲν μανθάνονται. Στεῖλέ μου τὸ ἀντιγραμμένον ποίημα. Εἶμαι περίεργη νὰ τὸ ἰδῶ.

Παπάκι, μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἐδιάβασα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Τώρα ποῦ ἐτελείωσαν τὰ μαθήματα, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Ναί, εἶδες πόσον ὡραῖα εἶνε τὰ ἐφετεινά μας μυθιστορήματα;

Σὲ συγχαίρω ποῦ ἔπῃρες τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς τάξεώς σου, Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὸ πρωΐ, νομίζω, μπορεῖς νὰ τὸ περνᾷς μὲ διάβασμα. Ἡ ζέξεστη αὐτὴ ποῦ σὲ παραλύει, δὲν θὰ διαρκέσῃ βέβαια πολλὰς ἡμέρας.

Ὁ Ἐνετικὸς Λέων φρονεῖ ὅτι τἀγόρια πρέπει νὰ βάλουν τὰ δυνατὰ των διὰ νὰ ξεπεράσουν τὰ κορίτσια στὴ Σελίδα Συνεργασίας.—Ὁ ἴδιος ἄμως συγχαίρει τὴν θαυμασίαν καὶ πρωτότυπον Φούλαν.»

Ὀμηρικὲ Ἥρω, ἐλήφθησαν. Ἡ καταγγελλομένη ὡς κλαπιμαία Ἄσκησις ἀμοιάζει κατὰ σύμπτωσιν. Τοῦτο συμπεραίνω, διότι γνωρίζω καλὰ ὅτι ὁ φίλος μας αὐτὸς ἔχει κάμῃ μόνος του πολὺ ὡραιοτέρας, ὥστε δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην νὰ κλέψῃ μίαν τόσῳ κοινήν. Ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμόν σου, μοῦ ἀρέσει καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὸ κρατήσῃς.

Φωνὴ τῆς Πατρίδος, μοῦ τὰ ἔγραψε καὶ ὁ ἴδιος... Ἡ θέσις τοῦ ἀριθμοῦ, εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ τετραδίου τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, μένει κενὴ, διὰ νὰ γράψῃ τὸν ἀριθμὸν ὁ λαμβάνων τὸ τετράδιον. Ὑπόθεσε ὅτι, ἀνταλλάσσων Μ. Μυστικά, λαμβάνεις 20 ἢ 25 τετράδια. Θὰ τὰ δέσῃς καὶ θὰ σχηματίσῃς ἓν ὡραῖον Λεύκωμα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἰμπορεῖς νὰριθμήσῃς ὅλας του τὰς σελίδας—θὰ ἦτο φασαρία,—ἀριθμεῖς ἁπλῶς τὰ τετράδια: 1, 2, 3, 4 κτλ. Ἔπειτα τὰ γράφεις καὶ εἰς τὸ τέλος, εἰς ἕνα Πίνακα Περιεχομένων καθὲν μὲ τὸν αὔξοντα ἀριθμόν του: Τετράδιον 1, (π. χ.) τοῦ Τέλλου Ἄγρα, Τετράδιον 2, τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἔτσι κλέφτη δὲν φοβᾶσαι!

Διὰ τὴν συστηθεῖσαν, καὶ ἐγγραφεῖσαν ἤδη, καὶ εὐχαριστοῦσαν ἀνωτέρω πτωχὴν Κυπριοπούλαν, μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Λουκᾶς Ν. Κώτσης δραχ 1. Βασ. Α Μάλτας λεπτὰ 50. Ὅλο καὶ παρατείνεται ἡ συνδρομή της.

Ὁ κ. Γρ Ξενόπουλος (Φαίδων) μὲ παρακαλεῖ νὰ ζητήσω ἐκ μέρους του συναγωνάμην ἀπὸ τοὺς φίλους μας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τῷ ἔγραψαν αὐτὸν τὸν καιρὸν ζητοῦντες γνώμας ἢ πληροφορίας περὶ διαφόρων. Εἶνε τόσον ἀπασχολημένος, ὥστε μὲ λύπην του δὲν ἠμπόρεσε νὰπαντήσῃ εἰς κανένα.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ζήνων ὁ Κιτιεύς, Καραμπογιάς, Θησεύς, Λάτρις τῆς Ἀρχαιότητος, Ὄνειρα π' Ἀλήθεψαν, Μία Τρελλούλα, Ρουμελιωτάκι, Ἐρυθραία Σιβύλλη, Πρόμαχος τῆς Ἐπταλόφου καὶ Τέλλος Ἄγρας.—Ἔχω ὑπ' ὄψει μου ὅσα μοῦ γράφουν, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τόπος δι' ἀπάντησιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Μαργαρίται» τοῦ Τέλλου Ἄγρα.—«Μιὰ εὐχή» τῆς Ἐρυθραίας Σιβύλλης.—«Τὸ εὔμα» τοῦ Κύματος τοῦ Βοσπόρου.—«Σκότας» τοῦ Σκλαβομένου Ἕλληνος.—«Πανήγυρις τοῦ Ἥρωος τῶν Βαλκανίων.—«Παντοῦ τάξις» τοῦ Καραμπογιᾶ.—«Διατί» τοῦ Ὀμηρικοῦ Ἥρωος. —«Τὸ λαχεῖο» τοῦ Ἥρωος τοῦ 1913.—«Ποντικῶν συμβούλιον» τοῦ Ναυτάκι τῆς Δήμνου.—«Στὸ ἄγαλμα» τοῦ Πανελληνίου Πόθου.—Ποιήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους.—«Θερινὴ βροχὴ» τῆς Ροδοδάφνης. —Μικρὰ διάφορα, ἀνέκδοτα κτλ. διαφόρων,

Ἀπορρίπτονται: «Πρὸς τὸν ἀσθενοῦντα βασιλέα», «Ἡ λαιμαργία», «Σοφὰ λόγια», «Ἡ ἁρμονία τῆς φύσεως», «Ματαιότης», «Τὸ κυνήγιον», «Καλοκαῖρι», (ὅλα ἄτεχνα, μερικὰ δὲ καὶ δυσανάγνωστα!)—«Τὸ πρῶτόν μου Ξεσπάθωμα», «Ποίημα πρὸς τὴν «Διάπλασιν» (ἀκατάλληλα διὰ τὴν Σελίδα.)

Ὁ φίλος μας Γιάννης Δ. Κοκκινάκης (ὁδὸς Αἰόλου 117, Ἀθῆναι) ἀναγγέλλει ὅτι τυπώνονται τὰ Πρῶτά του Τραγούδια. Ὅποιος θέλει νὰ ἔχῃ αὐτὴν τὴν συλλογήν, εἰμπορεῖ νὰ τὴν παραγγείλῃ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ποιητὴν, στέλλων συγχρόνως δρ. 3 καὶ τὴν διεύθυνσίν του καθαρογραμμένην.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Βαλανηδοφάγος Ἀρκᾶς, α (καὶ ὄχι Βαλανηδοφόρος ὅπως ἐτυπώθη κατὰ λάθος εἰς τὸ 31 φύλλον) Ἐνθουσιώδης Κύπριος α (Σύλλ. Ἐλευθερία) Εὐβεῖς Κύπριος, α (Σύλλ. Ἐλευθερία) Κυπριακὸν Πνεῦμα, α. (Π. Ε.) Φιλελεύθερος, α (Ν. Κ.) Ἶρις, α (Π. Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὰ Ὄνειρα π' Ἀλήθεψαν (0) μὲ Σκῆπτρον τοῦ Διός, Ὑπόδουλον Ἑλληνίδα καὶ Ὀδησσιανούς.—ἡ Μία Τρελλούλα (0) μὲ Φούλαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἔνδοξον Σοῦλι (ἔστειλα· ἐσημείωσα τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν Συλλογήν·) Γιάγκον Π. Ν. (μόνον ποῦ δὲν ἔπῃρες ἀκόμη ψευδώνυμον καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντῶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν·) Παντοκράτορα (ὁ κλῆρος, ὁ κλῆρος!) Κυματοβόλον Ποσειδῶνα (χαίρω ποῦ ἐπέτυχες λαμπρὰ εἰς τὰς ἐξετάσεις·) Τρελλὴν Νεράϊδαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ναί, ὁ φίλος μας μοῦ τὰ ἔγραψεν ὅλα·) Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων (στεῖλέ μου καὶ τὴν ἄλλην φωτογραφίαν, καὶ θὰ ἰδοῦμε ποιὰ θὰ πρωτοδημοσιευθῇ·) Νεαρὸν Εὐπατρίδην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Πεληναίαν Ἀθηνᾶν (ἔστειλα·) Διαβολάκι Ἀθηνᾶν (σὲ συγχαίρω· καλὸ ταξεῖδι· ναί, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στέλλῃς ἀπ' ὅλα·) Κυματίζουσαν Κυανόλευκον (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα· ἔστειλα·) Πανελλήνιον Πόθον (ὡραῖα μοῦ περιγράφεις τἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ θείου σου· εὐχομαι νὰ βαδίσῃς καὶ σὺ ἐπὶ τὰ ἴχνη του·) Ἡρωΐδα τῆς Λήμνου (ἔστειλα· τὸ γραμματάκι σου χαριτωμένο·) Κάστρον Καλαμῶν (ὄχι δά· αἱ φωτογραφίαι τοῦ Πρίγκιπος ποῦ ἐδημοσίευσα εἰς προηγούμενον φύλλον, εἶνε αὐθεντικαί, τοῦ ἰδίου) Ἀήττητον Εὔζωνον (ἔστειλα·) Πανελλήνιον Ἀστέρα (στέλλονται τακτικά·) Ἐθνικὸν Ὄνειρον (ναί, ὅ,τι ἔγεινεν ἔγεινεν καὶ νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ πλέον·) Νικήταν Ι. Π. (ἐδιάβασα τὴν κωμῳδίαν σου καὶ μοῦ ἤρεσε πολύ· ἔχει ὅμως πολλὰς ἐλλείψεις, ὥστε οὔτε νὰ δημοσιευθῇ, οὔτε νὰ παρασταθῇ εἰμπορεῖ· ἀργότερα νὰ τὴν ξαναγράψῃς·) Κερκυραϊκὸν Διάβολον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου (σύμφωνοι· Ἔνδοξον Στρατάρχην (ἡ πρώτη δὲν ἐλήφθη·) Γιγαντομάχον Ἑλληνα (βραδεῖον ἔστειλα·) Ἐλευθερωθεῖσαν Ἤπειρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· Ἡρωΐδα Μανωλιάσας (ἐλήφθησαν· γράφε μου) Δεσβιακὴν Φάλαγγα (ἔστειλα·) Σύλλογον «Ἐλευθερία» (Εὐχαριστῶ διὰ τὸ Ξεσπαθώματα·) Αὐτόνομον Ἤπειρον (ἔχει καλῶς·) Ὡραίαν Γαλάτειαν (ἔστειλα·) Κυπριακὸν Πνεῦμα (ὄχι τόσον καλὴ ἡ Μα-

γική Εἰκών·) Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (σὲ συγχαίρω καὶ καλῶς νὰ ἔλθῃς· δι' ὅσα μ' ἐρωτᾷς, σοῦ ἀπαντῶ ὅτι τὰ ἔλαβα·) Ρωβύρον (ἔχει καλῶς·) Οὔριον Ἄνεμον (ὄχι· ἀλλὰ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς·) Λέοντα (ὁ κλῆρος, ὁ κλῆρος!) Μέλλοντα Θριαμβευτὴν (στέλλονται τακτικά·) Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν, Μαγεμένην Κιθάραν, Ἴρμαν, Ἔνδοξον Μαραθωνομάχον, Κῦμα τοῦ Ἰονίου, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7ην Ἰουλίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές,

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 150οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6ης Σεπτεμβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

388. Λεξίγριφος

Στὰ πόδια θεᾶς
Πολλὰ ἄνθη ρίχνω,
Κι' ἀρχαίαν εὐθὺς
Βασίλισσαν δείχνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρίου Ἀνέμου

389. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶταν μου ἀντωνυμία,
Τὸ δεύτερον ἀρνητικόν.
Τὸ σύνολόν μου εἶνε μία
Νῆσος τῶν πρώην τουρκικῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠρίωνος

390. Μεταγραμματισμός

Ἂν ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα
Ἀπὸ ζῶον φορτηγόν,
Φανερώνεις ἐν τῷ ἅμα
Ἕνα ἔμπορον μικρόν,

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Θ. Μαρούδα

391. Τονόγριφος

Ἐπίθετον θὰ εἶμαι
Ὡς ἔχω ἂν μ' ἀφίσῃς,
Καὶ ποταμὸς θὰ γίνω
Ἂν μὲ ὀξυτονίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τῶν Βαλκανίων

392. Αἴνιγμα

* * * * * * *
* *
* * * * * * *
* * * *
* * * *
* *
* *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται: ὁριζοντίως, ἄνω ἀρχαία βασιλόπαις; κάτω ἄνθος τοῦ ἀγροῦ. Καθέτως δὲ κατὰ σειράν: Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, μέγα προτέρημα, πτηνὸν λιμναῖον καὶ μεγαλόνησος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἑξῆς: ***5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23***) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἑξῆς: ***1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24,*** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος φρ. ***7***—Χρυσόδετος φρ. ***10.***

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

*Ἄδετος φρ. **8**—Χρυσόδετος φρ. **10.***

393—397. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Μῆλος, ὄνος, πόσις, τέρμα, Κάσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγελικῆς Π. Ἰακωβάτου

398. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Ἀκρωτήριον — ἀκρωτήριον = πρόθεσις + (Κένταυρος—μετοχή=) μέλος τοῦ σώματος.
Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ὄνομα δακτύλου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλλιτέχνου Φειδίου

399. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἐκεῖνο ποὺ ὑπῆρχε πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου· τὰ δεύτερα γράμματα μίαν αἰωνίαν πόλιν καὶ τὰ τρίτα αἰγύπτιον θεόν.

1, Χρήσιμον εἰς τοὺς ζωγράφους. 2, Ἐπίθετον, λεγόμενον συνήθως διὰ καρπούς. 3, Ἐπίρρημα τρόπου. 3, Ἀρχαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λάτριδος τῆς Ἀρχαιότητος

490. Ἐλλιποσύμφωνον

εφ - ω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάγου Εὐζώνου

401. Γρῖφος

εἰ
εἰ τυχ εἰ
εἰ εἰ αἰεὶ
εἰ τυχ εἰ
εἰ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξενοκρατουμένης Κύκρου

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 1—7 Ἰουλίου

ΑΘΗΝΩΝ. Κούλα Α. Κονταρίνη, Ἐμμ. Κ. Οἰκονομίδης, Κωνστ. Β. Καραβέλλος, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Δημ. Σ. Πετρόπουλος, Αὐδία Αἴθος, Δημ. Κωνστ. Κυπριάδης, Κωνστ. Π. Κατράμης, Ρουμελιωτάκι, Ἀχαϊκὸς Ἀστήρ, Ἰουλία Φιλίππη, Ταναγραία, Ἄλεξ. Σπ. Δράκος, Αὐγ. Λεονάρδος.
ΒΕΛΚΑΣ. Ἡρωΐς τῆς Λήμνου.
ΒΕΛΛΟΥ. Κωνστ. Ραυτόπουλος.
ΒΟΛΟΥ. Γεώργ. Ι. Ἠλίας, Εὐάγ. Ζερμπίνης.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Σπ. Α. Μάμος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Λιαπάκης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Πέτρος Ι. Βιτωλιάνος, Ἡρωΐς τῆς Μανωλιάσας.
ΚΑΛΑΜΩΝ. Μ. Α. Στασινόπουλος.
ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΥ. Ἰωάν. Ν. Πλατσῆς.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Ὄθων Α. Ἀργυρός, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Γεραρ. Παραμυθιώτης, Ἀλεξανδρος Σκένδρος.
ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ. Ἰωάννα Σ. Κοσμετάτου.
ΛΑΜΙΑΣ. Κωνστ. Χρ. Ἐλασσώνας.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Γεώργ. Ι. Κουκουλᾶς, Σπ. Π. Δαμασκηνός, Νικήτ. Κ. Δρούγκας, Ἀδελφοὶ Ἀθ. Νίτη, Ἀδελφοὶ Γαλανοῦ, Ἀγ. Παπαγγελῆς, Ν. Π. Κατσούλης, Ν. Η. Κουτουμᾶνος, Μιχ. Πετρᾶς, Ἀντωνία Σπ. Βουτσινά, Ἀδελφοὶ Λουρμποπούλου.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ. Στ. Ἀντωνιάδης, Ἀντ. Ν. Παβέλλας.
ΟΛΗΣΣΟΥ. Ὄνειρα π' Ἀληθευσαν, Ἥρως τῶν Βαλκανίων.
ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ. Θ. Βασιλειάδης.
ΠΑΤΡΩΝ. Μικρὴ Ξανθούλα, Κίτσος Δ. Κοντιάδης, Λέων, Παν. Σ. Καράμαλης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Βασ. Δ. Μάλτας, Ι. Μιχαλάκος, Δημ. Δεδίτσης, Ἀχιλ. Γ. Δεωντσιαγάκος, Κων. Ἀνδρέου, Ἄλεξ. Ἀθ. Οἰκονδμόπουλος.
ΠΙΛΙΟΥ. Ρωβῦρος.
ΣΠΑΡΤΗΣ. Γεώργ. Ι. Λεώπουλος, Ἑλένη Ι. Λεωπούλου.
ΣΥΡΟΥ. Ἀγγελικὴ Σ. Σίδερη, Ἀγγελ. Πικροδημήτρη.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Μελαχρινὸ Διαβολάκι, Ἴνδαλμα τῆς Τριπόλεως, Βαλαντηδοφάγος Ἀρκάς.
ΥΔΡΑΣ. Γ. Π. Ἀρμυράντης, Ἀθανασία Ράλλη, Ἑλένη Ι. Ἀρμυράντη, Νικ. Ι. Βάτης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Δημ. Β. Κόκκας.
ΨΑΘΟΠΥΡΓΟΥ. Ἀνδρ. Α. Ἠλιόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΔΗΜΗΤΡ. ΚΩΝΣΤ. ΚΥΠΡΙΑΔΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΓΕΡΑΣ. ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΤΗΣ ἐν Κερκύρᾳ καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΣ. Π. ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ ἐν Λαυρείῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Αὐγούστου.

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ, ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΞΟΧΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Ὁ καλλίτερος σύντροφος—τὸ δροσιστικώτερον ἀνάγνωσμα εἶνε

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΚΑΙ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἔχομεν μίαν μεγάλην συλλογὴν τοιούτων θαυμασίων Τόμων, ἕκαστος τῶν ὁποίων τιμᾶται ἀπὸ 1 δραχμῆς μέχρι 10. Συμβουλευθῆτε τὸν Τιμοκατάλογον ποὺ ἐδημοσιεύθη πολλάκις εἰς τὰ ἐφετεινὰ φύλλα καὶ κάμετε ἔγκαίρως τὰς παραγγελίας σας, διὰ νὰ ἐξασφαλίσετε ἐν ὡραῖον, ἀπολαυστικὸν καὶ ὠφέλιμον Καλοκαῖρι.

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.